

Curierul **ADVENTIST**

ORGAN AL CULTULUI CRĂȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLI
MAI - IUNIË
1963

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 5-6 MAI-IUNIE 1963

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni o dată sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:

București, Str. Grădina Petrescu nr. 118

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: *Munții Bucegi
văzuți de la peștera
Ialomicioara. FOTO:
E. Dumitrescu*

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- ... Stați (versuri)
- ... Negru și Alb
- ... Ziua Copilului
- ... Din viața lui Isus
- ... Sărbătoarea Muncii
- ... Lumii Pace (versuri)
- ... La fântina lui Iacob
- ... Spre culmi (versuri)
- ... Balaam
- ... Mihael, Lucifer,
Gabriel
- ... Despre Legea
Morală
- ... Iubire, Împreună
simțire
- ... Spre cucerirea
cosmosului
- ... Pace, veșnic te
mărim (versuri)
- ... Ochiul — Lumina
trupului
- ... Luați aminte
(versuri)
- ... Porțile Mormântului
- ... Necrolog

„Negru și Alb“

1863—1963

V. FLORESCU

NEGRU și ALB... O sută de ani!... Se părea că ceea ce zguduise atunci o națiune întreagă avea să rămână numai de domeniul istoriei. Însă într-o zi un singur nume... Birmingham... reînvie toate amintirile și descoperi crudul adevăr că timp de o sută de ani focul nu se stinsese, o dată cu înfrângerea susținătorilor sclavagismului, ci mocnise.

...Cu câtă durere în suflet cîntă marele cîntăreț negru, Paul Robeson, tragedia poporului său și face constatarea:

„Negru nu e om sub soare,
Moare în spînzurătoare;
..... căci negru nu e om

pentru mulți care de veacuri au căutat să-l lipsească de o țară a lui, de bucuria fericirii unui cămin, de tot ce înseamnă progres și înaintare, făcîndu-i parte numai de un laț de gît și de un trai de sclav.

Dar oare este adevărat că nu este om, în înțelesul puterii lui mintale, al posibilităților lui de ridicare? Cine susține aceasta sau este un profan în ale istoriei, sau, rămas în urmă cu mulți ani, încă mai vrea să înfrunte un fapt ce a devenit un adevăr incontestabil, și anume al egalității dintre negru și alb.

Mă duc cu mintea înapoi cu mii de ani și privesc pămîntul Africii, cu minunățiile Egiptului și altor ținuturi, într-o vreme cînd știința era atît de întinsă pe meleagurile africane încît pînă și în secolul nostru descoperirile arheologice pun în umire pe oamenii de știință, piramidele stau ca o dovadă incontestabilă a acestei științe, iar muhiile ce le păstrează țin încă taina marelui științe de atunci, a îmbălsămării. Și cît de vestiți erau și arabii în o mulțime de științe! Și toate acestea pe pămînturile Africii negrilor.

Cît de departe ar fi ajuns negrii, dacă exploatarea albi venind la ei nu le-ar fi lăsat în schimb bogățiilor ce le-au luat, doar lațul, boala și viciele!

Carolina de Sud... Alabama... atît de apropiate între ele, fiind în hotar, și atît de apropiate în simțiminte.

Acum o sută de ani, Carolina de Sud a dat tonul în lupta pentru menținerea privilegiilor sclavagiste pe teritoriul american, nevrînd să scape din mînă o pradă atît de prețioasă ce îi îmbogățea pe albi, și anume: sclavul negru, pe care-l socoteau bun numai de muncă, sau de un glonț cînd nu mai putea munci.

Astăzi, cînd în aceste zile de mai 1963 se comemorează pe plan mondial centenarul primei mari biruințe a forțelor progresiste din America asupra sclavagismului, asupra înrobirii negrilor, ne alăturăm și noi acestei sărbători, pe care o cinștim.

Deși pe atunci creștinii adventiști constituiau o minoritate neînsemnată în cadrul populației Statelor Unite ale Americii de Nord, au adus și ei prin reprezentanții lor spirituali aportul lor plin de curaj pentru remedierea răului social din țara aceea: ținerea în sclavie a negrilor.

De aceea redăm mai jos cîteva crîmpeie de atitudine, fapte și exprimări din acei ani, în scopul de a alcătui pentru credincioșii noștri de azi un exemplu de felul cum pastorii adventiști de atunci cum și Serva Domnului au înțeles să stea alături de forțele progresiste ale vremii lor, luînd poziție față și neînfricată contra împilării și exploatării omului de către om, în sclavia neagră.

Insuflețiți de ideile lui William Miller, ca și el, apar în vremea aceea figuri de pastori adventiști care și-au înțeles menirea și chemarea zilelor lor. De pildă:

Charles Fitch, unul dintre aceștia, apare de cu vreme ca un mare luptător contra sclaviei. Preocuparea în ce privește sclavia se descoperă în broșura lui datată 1837 și intitulată: „Deținerea de sclavi cîntărită în Balanța Adevărului și Vinovăției ei, ilustrată”. Argumentul e clar și puternic. Curajul și spiritul lui sînt descoperite în expresii ca acestea: „presa e mituită, amvonul e încălșat și buzele mulțimii lăcătuite”, cu privire la sclavie. „Fiecare om are o limbă”, adaugă el, „și o poate folosi; are o influență, și o poate exercita; are o putere

morală, și o poate pune la lucru". Apoi Fitsch face chemarea: „Sus, prieteni, și faceți-vă datoria, pentru a libera prada din mâna opresorului, ca nu cumva focul furiei lui Dumnezeu să se aprindă curînd asupra voastră”.

Dr. Joshua Litch, un alt distins predicator adventist și intim colaborator al lui W. Miller încă din 1838, un om cu minte inteligentă și plin de curaj pentru a apăra ceea ce el credea că este adevărul. Un cugător profund și original și puternic la amvon, Litch a stat în rîndurile dinții în agitația contra sclaviei și a fost întotdeauna apărătorul adevărului neglijat și al cauzelor disprețuite.

Joshua Vaughan Himes, un eminent pastor și un foarte dotat publicist și organizator adventist. El era un reformator înnăscut și mereu lupta contra relelor predominante ale timpului. El a luptat energic contra alcoolismului, și a fost un colaborator și un prieten intim al lui William Lloyd Garrison, în spectaculoasa luptă a acestuia contra sclaviei. A colaborat la înființarea Societății Antislavagiste din Noua Anglie a lui Garrison și a fost unul din fondatorii Societății pentru Pace, de prevenirea războiului și a certurilor. El a fost un neodihnit și energic promotor al acestei cauze în care credea.

Henry Jones, un alt puternic pastor colaborator cu William Miller, împreună cu care s-a alăturat mișcării abolitioniste. Și în zilele acelea identificarea cu reforma antislavagistă era plină de grave primejdii personale. Dar el era un om al convingerilor și fără frică în alcătuirea sa.

Și aceste scurte informații revelatoare de atitudine, ce sînt pilduitoare, se completează prin cele scrise de pana inspirată a lui E. G. White, martora oculară a aspririi negrilor, a ororilor slavagismului din vremea ei în America și o puternică luptătoare, de la amvon și în scris, contra tuturor relelor sociale și ale sclaviei. Ea spunea la 4 ianuarie 1862, între altele, următoarele cuvinte mult revelatoare și de folos și credincioșilor noștri de azi:

„În rîndurile păzitorilor Sabatului sînt cîțiva care simpatizează cu stăpînii de sclavi. Cînd aceștia au primit adevărul, ei nu au părăsit toate rătăcirile pe care ar fi trebuit să le lase. Ei trebuie să bea mai din plin din curățitoarea fîntînă a adevărului. Unii și-au adus cu ei vechile prejudecăți politice, care nu sînt în armonie cu principiile adevărului. Ei susțin că sclavul alcătuiește proprietatea stăpînului, și nu ar trebui să-i fie luat. Ei socotesc pe acești sclavi ca și pe vite, și spun că a-l lipsi de sclavi înseamnă a păgubi pe proprietar tot așa de mult ca și atunci cînd i s-ar lua

(Continuare în pag. 2-a)

I
I
U
N
I
E

„Ziua Copilului”

de: P.
C
R
I
S
A
N

Trecutul și prezentul se înfruntă, se măsoară împreună sub diferite forme. Ce e vechi și ce e nou te izbește pretutindeni. Cum arată vechiul față de ce e nou, te izbește la tot pasul pe magistralele Bucureștiului, în stilul edilitar cu formele specifice atît ale trecutului cît și ale prezentului. Deosebirea enormă între trecut și prezent se poate observa în parcuri, magazine, transporturi, în industrie, în tehnică, în ținuta cetățeanului, în morală, în muncă.

În domeniul în care se observă de asemenea o deosebire enormă între trecut și prezent și care merită în mod deosebit a fi reținut, e grija pentru copii, care formează cea mai scumpă comoară a noastră de pe pămînt.

În trecut, mamele își jăleau copiii care în marea lor majoritate se stingeau măcinați de boli în primele zile ale vieții lor. Lipsiți de hrană, de îngrijire, de medicamente, copiii mureau cu miile, iar mamele înlăcrimate boceau pe mormîntul lor, rămînînd apoi doar cu imaginea celui drag dispărut ca un vis. Fără a continua cu tabloul sumbru al trecutului, e mult mai plăcut a privi prezentul și a ne imagina dacă e posibil viitorul luminos, strălucitor al copiilor.

Cineva zicea la 1 iunie 1963, referindu-se la copii: „Astăzi e ziua lor — a celor mai tineri cetățeni de pe întregul glob pămîntesc. În patria noastră însă, ziua lor este de fapt în.. fiecare zi, pentru că grija și dra-

gostea cu care sînt înconjurați în fiecare clipă le transformă copilăria într-o continuă sărbătoare”. Asupra copiilor se revarsă cea mai atentă grijă de mamă, cea mai pură și gingașă dragoste umană. Sărbătoarea de 1 iunie este izvorită din dorința de a face din copilărie sărbătoarea vieții, temelia de nădejde a dezvoltării tuturor aptitudinilor și aspirațiilor nobile și profund umane ale copiilor noștri.

Înțelegem cu toții că pentru dezvoltarea armonioasă a acestor flori ale vieții „copiii”, e nevoie de un climat prielnic, și acest climat prielnic este pacea.

Eugenie Cotton, președinta F.D.I.F. a rostit la Congresul mamelor de la Lausanne, memorabilele cuvinte: „În acest univers în care domnește inegalitatea, noi vrem să introducem mai multă dreptate; acolo unde se dezlănțuie războiul, noi vrem să creem condiții de pace; acolo unde copiii mor din lipsă de îngrijire, noi vrem să ocrotim viața”. Aceste cuvinte au devenit programul de luptă al milioanele de oameni care și-au unit puterile pentru a împlini această sarcină sfîntă.

Merită cu prisosință să facem un popas pentru a scoate în evidență excepționalele realizări pentru copii în anii puterii populare. Pentru creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor și tineretului pe întregul cuprins al țării noastre se înalță în permanență școli și universități, palate ale pionierilor și case de cultură pentru tineret, stadioa-

ne, parcuri. Pentru copii s-au organizat locuri de odihnă la munte și la mare. Cu dragoste fierbinte și neobosită se urmărește sănătatea lor fizică și morală. Familia și școala colaborează într-o strânsă unitate de vederi pentru atingerea nobilului scop de a crește o generație de oameni cu o înaltă ținută morală, animați de dragostea fierbinte față de oameni și față de muncă.

Fondurile din bugetul statului destinate cheltuielilor social-culturale cresc an de an în vederea creșterii și educării copiilor.

Astfel, în anul 1963, sumele alocate pentru acțiuni social-culturale ating fabuloasa sumă de 19.122 miliarde lei, deci o creștere de 1,3 miliarde față de anul 1962.

Ce perspective minunate se deschid pentru viitorul odraslelor dragi și scumpe ale frumoasei noastre Patrii. Datorăm cu toții recunoștință, prețuire, devotament și loialitate Conducătorii scumpei noastre patrii, Republica Populară Română, pentru grija arătată față de ce

ne este tuturor scump și drag, copiii noștri.

Problema ocrotirii, creșterii și educării normale a copiilor va fi dezbătută din nou la Congresul Mondial al Femeilor care se va ține la Moscova.

Delegatele patriei noastre libere vor arăta pe concret viața fericită a copiilor din R.P.R., precum și aportul adus de către mame la opera de creștere și educare a copiilor.

Sfântul apostol Ioan în cea de a doua sa epistolă se adresează astfel :

„Prezbiterul, către aleasa Doamnă și către copiii ei, pe care îi iubesc în adevăr, și nu numai eu, ci toți cei ce cunosc adevărul“.

Fie ca și noi să dăm o înaltă prețuire celor mici și să revărsăm asupra lor tezaurul inimii noastre plin de gingășie și de sentimente alese. Fie ca reflectorul privirii noastre grijului să fie îndreptat în permanență peste această neprețuită comoară, care sînt copiii noștri, ca prin ei să se făurească o lume mai bună, o lume care să urască războiul, o lume care să trăiască în pace.

„NEGRU ȘI ALB“ 1863 — 1963

(Urmare din pag. 1-a)

vitele. Mi s-a arătat că nu interesează cit de mult a plătit stăpînul pentru trupul omenesc și pentru sufletele oamenilor ; Dumnezeu nu-i dă nici un titlu asupra sufletelor omenesci, și el nu are nici un drept să-l dețină ca proprietate a sa. Hristos muri pentru întreaga familie omenescă, fie alb fie negru. Dumnezeu a făcut pe om o ființă morală liberă, fie că este alb, fie că este negru. Orînduirea sclavagistă desființează aceasta și îngăduie omului să exercite asupra semenului său o putere pe care Dumnezeu nu i-a acordat-o niciodată. Stăpînul de sclavi a cutezat să-și asume răspunderea de Dumnezeu pentru sclavul său, și ca urmare el va fi ținut răspunzător de Dumnezeu pentru păcatele, neștiința și decăderea sclavului. Negrii sînt proprietatea lui Dumnezeu și cei care au cutezat să subjuge trupul și sufletul sclavului, să-l țină în decădere asemenea brutelor, își vor primi pedeapsa“.

„Sosise timpul ca să fie făcute cunoscute adevăratele noastre sim-

țăminte față de sclavie și răzvrătire“...

„Sistemul sclaviei care ne-a ruiinat neamul, este lăsat să dăinuie. Mi s-a arătat cum au tratat conducătorii noștri pe sclavii care veniseră la ei să fie ocrotiți. În loc să le rupă jugul și să le dea drumul, oamenii aceștia le-au făcut jugul mai supărător decît atunci cînd se găseau în slujba tiranilor lor stăpîni. Mulți din ei au fost tratați cu cruzime fiindcă săvîrșiseră o așa crimă încît să cuteze a face un efort ca să-și dobîndească libertatea“...

„Păcatul sclaviei, fusese atîta vreme un blestem pentru țara aceasta. Legea sclavului fugar era calculată să distrugă în om orice simțămînt nobil și generos de simpatie care s-ar fi născut în inima lui față de oprimatul și suferindul sclav. Ea era direct potrivnică învățurii lui Hristos“.

„Cei din Nord nu au avut o idee corectă despre puterea blestematului sistem al sclaviei. Acesta, și numai acesta este ceea ce stă la temelie războiului. Cei din Sud au căutat mai mult și tot mai mult să stoarcă. Ei socotesc cit se poate de drept să se ocupe cu negoțul de oameni, să facă comerț cu sclavi și cu sufletele oamenilor. Ei se tulbură și se minie cumplit dacă nu pot

pune mîna pe tot ținutul pe care-l doresc. Ei sînt gata să sfarme hotarele și să-și ducă sclavia oriunde le place, și să blesteme pămîntul cu munca de sclav“.

„În această țară de lumină este întreținut un sistem care îngăduie unei părți din familia omenescă să inrobească o altă parte, coborînd milioane de ființe omenesci la nivelul animalelor de muncă. În țările păgine nu se găsește un păcat asemănător“.

„Sistemul sclaviei a redus și decăzut ființele omenesci la nivelul unor dobitoace, și majoritatea stăpînilor de sclavi îi socoteste ca atare. Conștiințele acestor stăpîni s-au uscat și înviroșat, ca și a lui Faraon ; și dacă ar fi siliți să dea drumul sclavilor lor, principiile lor ar rămîne neschimbate, și dacă le-ar fi cu putință ei ar face pe sclav să simtă puterea lor asupritoare“.

Este demn de relevat poziția hotărîtă luată de Spiritul Profeției împotriva sclavagismului și a inrobirii negrilor, mergîndu-se pînă acolo încît să se arate că cei veniți în Comunități cu ideile lor politice învechite și de menținerea unei stări de apăsare asupra altor oameni ce nu ar fi fost ca ei, nu au ce căuta în obștea aceea, deoarece : „nu vrem să pășim alături de ei în viața de biserică“.

Azi Alabama... Carolina de sud și alte state sudice din America încearcă să-și ia revanșa înfrîngerii suferită acum o sută de ani. Ca și atunci, Sudul desconsideră orice intervenție federală, nu acceptă nici un compromis. Însă negrii de azi nu mai sînt sclavi de acum o sută de ani ; needucați și neorganizați, la discreția plantatorului de bumbac, stăpîn suveran

Conștiința negrilor de pretutindeni s-a trezit, și un alt Lee va mai avea să sufere înfrîngere, de data aceasta și mai zdrobitoare, totală, din partea nu numai a negrilor, dar și a tuturor albilor care azi stau mai uniți chiar decît în vremea lui Lincoln, alături de negrii care pe bună dreptate își cer pretutindeni dreptul de a fi socotiți „oameni“.

Ce a adus biruința lui Lincoln, ce a determinat masele populare să i se alature în ultima fază a luptei, a fost nestrămîntata lui hotărîre de a spăla pata neagră de pe fața civilizației moderne : sclavia negrilor.

Dar ura sclavagiștilor contra lui Abraham Lincoln a fost atît de mare încît nu l-au mai răbdut pe pămînt, ci l-au asasinat mișelește la 14 aprilie 1865.

Azi negru este „om“ ! Și acest adevăr îl grăiesc cu putere mulțimea de state africane, nenumărații oameni politici și de știință ce fac cîinste acestui nume de negru, ce acum, plin de demnitate omenescă întinde mîna frățescă albului în strădania laolaltă spre tot ce înseamnă progres, înaintare, propășire și fericire a oamenirii.

Negru și alb !... Alb și negru !

D I N V I A T A L U I S U S

Mintuitorul își petrecu copilăria în Nazaretul cel sărăcăcios și puțin prețuit.

Timp de treizeci de ani, El trăi în mijlocul naturii fermecătoare. Ochii Săi priveau cu admirație minunile mărețe ale ei. Florile frumoase, arborii cei înalți, stîncile prăpăstioase și munții falnici, totul avea atracție pentru El. Cu adorație și bucurie privea la măreția firmamentului, admirînd aurora dimineții, podoaba serii și maiestatea sărbătorească a nopții. El era răpit la auzul cîntărilor fericiți ai pădurii, cum aceeaștia proclamau laudă Creatorului, și adesea și El își unea glasul Său cu al lor în cîntări de laudă. El își aduna felurite cunoștințe din cartea cea măreață a naturii.

De pe munții Nazaretului Isus privea în jos asupra unei țări, care așteptase venirea Sa timp de mii de ani și totuși nu era pregătită să-L primească. În singurătatea liniștită a colinelor și a dumbrăvilor, El comunica cu Tatăl Său și își întărea sufletul în meditație și rugăciune, pentru lucrarea de viață, pe care o avea de îndeplinit.

Puținul, pe care Sfintele Scripturi îl raportează despre începutul vieții lui Isus, este de o mare însemnătate. „Copilul creștea și se întărea în spirit, fiind plin de înțelepciune; și harul lui Dumnezeu era cu El“. „Iar Isus creștea în înțelepciune, vîrstă și în har, și era tot mai plăcut atît înaintea lui Dumnezeu, cît și înaintea oamenilor“.

Timp de aproape treizeci de ani n-au avut loc decît puține întîmplări în viața lui Isus, care să atragă atenția poporului asupra Lui. Încă din copilărie, El respecta cu exactitate legile iudaice, nu discuta în public nașterea Sa dumnezeiască, și nici nu căuta să se distingă față de alții, dar, deși evita să trezească vreo atenție, totuși era neclintit în a păstra și trăi principiile dreptății.

Viața lui Hristos se distinge prin simplitatea și curăția Sa. Spiritul liniștit și fără pretenții, lipsa Sa de vanitate și mândrie îl făcea să crească în har. Încă de copil El da pe față o blîndețe și o amabilitate bătaoară la ochi. Mîinile și picioarele Sale voioase erau întotdeauna gata să ajute altora, și să ușureze sarcina părinților Săi. El poseda o răbdare, pe care nimic n-o putea tulbura, și o iubire de adevăr, care îl însoțea cu credincioșie în tot timpul. Deși serios și tăgăduitor de sine întotdeauna, era totuși bun, și vesel. Frumusețea caracterului Său consta în viața Sa cumpănită. Deși încă de timpuriu dădea dovezi despre o înțelepciune deosebită, totuși creștea în totul ca orice copil, dezvoltîndu-Se treptat atît în ce privește facultățile Sale spirituale cît și în cele corporale, care creșteau odată cu anii.

I. DĂNETIUI

Tăcerea Sfintelor Scripturi cu privire la copilăria și tinerețea lui Hristos, este de foarte mare însemnătate pentru noi. Hristos este modelul urmașilor Săi în toate lucrurile. Cu cît această perioadă a vieții este mai liniștită și mai neobservată, cu atît mai mult este ea în armonie cu natura, și mai liberă de orice așutare artificială, și cu atît este ea mai rodnică pentru propășirea curăției, a simplității naturale și a adevăratei valori morale.

Isus nu era scutit de ispîte. Satana era zelos și stăruitor în eforturile sale, de a birui pe Fiul lui Dumnezeu. Faptul că exista pe pămînt o Fîntă, liberă de mînjitura păcatului,

neliniștea în gradul cel mai înalt pe autorul păcatului, și nu-i scăpa nici un mijloc nefolositor pentru a-L amăgi și încurca. Totuși Isus primea de la Tatăl Său ceresc înțelepciune și putere, spre a birui pe ispititor.

Nelegiuirea locuitorilor Nazaretului devenise proverbială. Chipul josnic cu care acest loc era privit, mișcă pe Natanael să pună întrebarea: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Isus nu-și alesese singur această societate de oameni. Tatăl Său ceresc găsi potrivit să-L lase în tinerețea Sa să fie expus adesea la ispite. Acestea aveau de scop a-I pune caracterul la încercare și la probă, și-L făceau să fie neîncetat de veghe, pentru păzirea curăției Sale.

Nici o viață nefolositoare și de trândăvie nu fusese partea Lui. Părinții Săi erau muncitori manuali și întreținerea lor depindea de munca lor zilnică. În chipul acesta Isus fu deprins cu lipsurile și cu tăgăduirea de sine. Dar tocmai această experiență se dovedi ca un scut în anii de mai târziu. Fiind deprins cu sîrguința și cu o viață abstinentă, El închidea ușa multor ispite și sta departe de orice influență stricătioasă. Astfel nici câștigul, nici plăcerile, nici lauda și nici muștrările nu-L puteau îndupleca să comită o nedreptate. El avea priceperea de a deosebi răul de bine, și tăria de a înfringe ispite.

Isosif și Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim, spre a lua parte la sărbătoarea Paștelor. Când Isus a împlinit vârsta de doisprezece ani, părinții Săi L-au luat cu ei.

Pentru prima dată văzu Isus templul. După ce trecură cele șapte zile de sărbătoare, societatea din Galileia, cu care Isosif și Maria trebuiau să plece înapoi, porni la drum spre casă. În confuzia primelor zile de călătorie, părinții Lui nu observară lipsa Sa; numai când au trebuit să caute gazdă pentru noapte, au observat lipsa acelei miini întotdeauna voioasă și gata de ajutor a Fiului lor ascultător. Închipindu-și că va

fi cu cineva din societatea lor, ei nu și-au făcut deocamdată prea mare grijă pentru El. Principiile Sale erau atât de curate, purtarea Sa atât de prevăzătoare, încât ei aveau destulă încredere în El spre a-L lăsa singur. Ei nu se îndoiau cîtuși de puțin, că atunci cînd vor avea nevoie de El, le va fi ori cînd de ajutor. Dar văzînd că nu vine, deveniră neliniștiți, și îl căutară cu multă îngrijorare. Toate cercetările lor au fost însă fără rezultat. Plini de presimțiri neliniștitoare, se întoarseră înapoi la Ierusalim. Părinții Lui își aminteau cu groază de măcelul pe care îl pusese la cale tiranul Irod, spre a pierde pe Împăratul din Israel, și își făceau multe reproșuri pentru neglijarea prețiosului lor odor, care le fusese încredințat de Dumnezeu.

Isosif și Maria își continuară toată ziua cercetările lor zadarnice în Ierusalim. După aceasta, urmă o noapte de neodihnă și nesiguranță — o noapte, care fu petrecută în veghere. Ziua următoare ei își reînnoiră sforțările, dar fără rezultat. O altă noapte se apropia. Cînd ajunseră în apropiere de templu, au observat cum o mare mulțime de oameni mergeau într-acolo. Se atașară atunci și ei mulțimii. La intrarea în templu, pătrunzînd înainte prin mulțime, ei s-au aflat în curînd într-o încăpere a templului, care era folosită ca școală a profeților. Acclo, în mijlocul mai marilor, a preoților și cărturarilor, au văzut pe Isus.

El sta plin de respect și umilință la picioarele acestor bărbați serioși și învățați, ca și cînd ar fi voit să primească instrucțiuni despre venirea lui Mesia. Preoții și învățații, pe de altă parte li puneau întrebări grele, privitoare la adevăr, pe care ei nu le înțelegeau. Isus însă pricepea întrebările lor, și prin răspunsurile date într-o simplitate de copil, dar într-o limpezime uimitoare, El rectifică teoriile și prescripțiile lor false și răspîndea un val de lumină nouă asupra adevărilor, care erau preînchipuie în simboluri și profeții.

Toți ascultau cu cel mai mare interes, cînd fu explicată sărbătoarea Paștilor. În orbia lor, ei pierduseră din vedere în totul însemnătatea sărbătorii, pe care o sărbătoriseră chiar atunci cu un fast atât de mare. Isus știa că ei nu aveau nici o idee despre Mesia ca jertfă pentru păcatele lumii și că erau în totul nepregătiți să-L primească în adevăratul Său caracter. De aceea, intenția Sa era ca prin întrebări și lămuriri să-i aducă la o înțelegere mai limpede a misiunii Sale, așa încît ei să fie pregătiți să-L creadă, atunci cînd avea să-și înceapă pe față misiunea Sa de învățător.

Rabinii observară cu uimire judecata matură, înțelepciunea, agerimea și concluziile logice ale băiețandruului străin. Ei știau că El nu fusese instruit în școala profeților, și totuși avea o mai bună înțelegere a profețiilor decît ei, cu toate că ei își petrecuseră întreaga lor viață cu studiul acestora. Ei erau nu numai uimiți, ci chiar răpiți. Inimile lor erau atrase în iubire către El. Pentru ei era lămurit că acest galileian posedă un talent extraordinar, și doreau să-L aibă ca elev în școala lor, spre a fi pregătit ca să ocupe o poziție însemnată și un post înalt de învățător în Israel. Niciodată pînă aici nu auziseră acești bărbați învățați o explicație atât de simplă și de convingătoare a Sfințelor Scripturi cu privire la venirea mult așteptatului Mesia, la adevăratul scop al venirii Sale și la natura Împărăției Sale.

Deși necunoscut de dinșii, totuși băiețandruul de la picioarele lor era Tilcuiitorul divin al profețiilor.

Modestia copilărească și grațiozitatea lui Isus dezarmau prejudecățile lor. Mințile lor se deschideau în mod inconștient la mărturia Sfințelor Scripturi. Puterea adevărului convingea mințile lor. Rabinii se întrebau între ei: „Cum se poate ca acest băiat să dobîndească o astfel de învățătură, cînd n-a învățat nicăieri în vreo școală înaltă?” Dar, mîndria și interesul îi făcură să lepede lumina din cer.

Părinții lui Isus priveau cu uimire la El. Ei fură umpluți de bucurie, când L-au văzut în siguranță și erau foarte mulțumiți pentru onoarea care I se da. Dar Maria nu putea uita așa de ușor necazul pe care-l suferiră din cauza Lui. Când auzi că El n-a fost reținut aici contrar voinței Sale, ci că fusese atât de adâncit în conversație cu înțelepții lui Israel, încât după părerea ei, își uitase datorile Sale de copil, îi zise cu un ton pe jumătate muștrător: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare“. El însă răspunse: „De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?“.

Aceste cuvinte rostite în nevinovăție și simplitate conțineau un reproș pentru părinții Săi. El le aminti cu modestie, că dacă și-ar fi făcut datoria, ei ar fi fost scutiți de osteneala de a-L căuta. Dar în timp ce ei își neglijau datoria pe care le-o încredințase Tatăl, El însuși se ocupa cu lucrarea pentru împlinirea căreia Se coborise din cer.

Cu această ocazie Isus făcu cunoscut pentru prima dată adevăratul Său raport față de Dumnezeu. Cuvintele, pe care El le adresă Mariei, arătau că El era conștient de misiunea Sa cerească încă de copil. Deși părinții nu puteau înțelege pe deplin însemnătatea cuvintelor Lui, totuși mintea Mariei se luminează în cea mai mare parte. Ea știa că Isus nu se referea la tatăl Său pămîntesc, ci la Iehova, și ea nu numai că păstra în minte toate câte spusese El, spre a medita asupra lor în viitor, ci își înscrise în inimă învățătura cuprinsă în cuvintele Sale.

Respectarea Paștelui făcea o impresie înfrântătoare asupra Fiului lui Dumnezeu. El vedea în mielul cel înjunghiat un simbol al morții Sale proprii. Acei care sărbătoreau această întocmire, fuseseră învățați să aducă junghierea mielului în legătură cu viitoarea moarte a lui Hris-

(Continuare în pag. 10-b)

„Să căutați să trăiți liniștiți să vă vedeți de treburi, și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit“.

1 Tes. 4,11

Soarele unei primăveri întirziate își dăruie cu căldură îmbrățișarea naturii. Cîmpurile, dealurile și munții împăduriți s-au trezit la viață și încep a-și pune mantia cea verde a ierbii sau frunzelor, în care parfumul îmbelșugat al florilor completînd tabloul, face din primăvară simbolul energiei, puterii fecunde a vieții, al muncii creatoare și biruitoare. Întotdeauna energia tumultoasă și dirijată a omului, prin muncă, se transformă în lucrări ce înfruntă secolele, dar cînd soarele și căldura plăcută a primăverii îmbrățișează natura scăpată de asprimea iernii, cînd seva urcă tumultos în trunchiurile copacilor, iar firul ierbii sparge învelitoarea de pămînt, cînd florile își deschid potirele îmbalsămate, iar păsărele dau viață luncilor și pădurilor, atunci, se pare că și omul încadrîndu-se în circuitul vital al naturii înconjurătoare, se simte mai plin de putere, mai gata de realizări mărețe.

De fapt, pentru noi oamenii, care nu putem citi „ca într-o carte deschisă“ inimile semenilor noștri — iar uneori nici chiar pe ale noastre — singura posibilitate sigură de a cunoaște valoarea cuiva, este aceea de a studia rezultatele, fructele vieții sale izvorîte din munca sa. Munca... ea înobilează pe om, îl înalță, îi dă demnitatea de OM!

Și anul acesta, ca și în ocaziile anilor precedenți, ziua de 1 Mai a venit cu soare, cu zîmbet și cîntece pe buze, cu trecerea în revistă a realizărilor muncii creatoare a harnicului și talentatului nostru popor. Prezența coloanelor nesfîrșite la mîningul sărbătoresc, din Capitala Patriei noastre și din toate orașele ei, realizările muncii prezentate de panouri și care alegorice, demonstrează bucuria sărbătorească a muncii creatoare în care s-a angajat poporul nostru alături de toate popoarele frățești și alături de toți oamenii cinstiți ai muncii din lumea întregă.

PACE!

BELȘUG și PROGRES PRIN MUNCĂ!

MAI MULT, MAI BUN, MAI IEFTIN!

LUMII... PACE! Iată gînduri și frînturi de năzuințe ale participanților la această sărbătoare internațională.

1 Mai 1886 — Chicago. Au trecut aproape opt decenii de cînd muncitorii, cei ce dau viață năzuințelor și crează valorile naționale și mondiale s-au ridicat cu dîrzenie la luptă pentru o viață mai bună pentru ei și pentru familiile lor. Rezultatul... pe străzi a curs sînge...! Muncitorii plăteau și în felul acesta tributul împilării. Pe lingă munca ce le era furată în

multele ore de lucru și în condiții neomenoase pentru obținerea de către „Stăpîn” a aceluia „profit maxim” plăteau acum și cu sînge curajul de a „cere ce li se cuvenea de drept și din belșug”. Trei ani mai tîrziu, la Paris se hotărăște ca ziua de 1 Mai să fie ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc.

De atunci, timpul a prilejuit triumful muncii și dreptății sociale pe un întins teritoriu al bătrînei noastre terre.

„1 Mai 1963 găsește pe lume un uriaș torent al omenirii unite în jurul celor mai mari cerințe ale epocii. Vadul principal al acestui torent îl alcătuiește sistemul mondial socialist aflat în plin avînt și devenit forța motrice precumpănitoare a dezvoltării istorice. Steagul pe care generații de revoluționari l-au apărut cu trupul lor flutură acum liber deasupra unui șirag de țări din lumea întreagă”.

„Înlăuntrul țărilor capitaliste, coloane impozante de oameni ai muncii îmbogățesc torentul irezistibil al vremii, întinzînd lupta revendicativă și acțiunile... de masă”.

Noul își cucerește drum netinînd cont de nici o barieră.

Poporul român — cinstește ziua de 1 Mai cu noi succese. Economia noastră națională crește rapid și în mod proporțional. Se înfăptuiește industrializarea țării și dezvoltarea multilaterală a agriculturii. Crește sistematic nivelul de trai al poporului.

Astfel, sărbătorirea zilei de 1 Mai capătă o semnificație în plus, și anume, ea unește inimile a milioane, zeci și sute de milioane de oameni din toată lumea, în frontul cel puternic și hotărît al păcii.

Am fost martor al bucuriei dezlănțuite cu ocazia acestei uriașe manifestări. Era bucuria muncii creatoare, a muncii răsplătite, a muncii ridicată la rangul ce i se cuvine, a muncitorilor ce-și văd idealul împlinit. Am văzut cum realizările dobîndite în orice ramură de activitate făcea ca inima să-ți

crească — era mîndria realizărilor noastre.

Pentru toate acestea, pentru muncă, pentru progres, pentru industrializarea țării și pentru viața copiilor noștri este nevoie de pace. Iată de ce nu numai voința, dar și acțiunea tuturor să fie concentrată în menținerea păcii în lumea întreagă.

Ca oameni ai religiei ne bucurăm întotdeauna de prețuirea muncii și de bucuria legitimă a ei. Indemnăm pe creștinii adventiști de Ziua a Șaptea, a lua din plin parte la eforturile și bucuriile muncii. Nu uităm că toate realizările de pînă acum ale societății se datoresc muncii, iar munca este chezașia succeselor viitoare. Sîntem chemați nu numai a munci, ci să simțim și bucuria muncii — fie ea manuală sau intelectuală — să simțim bucuria de a fi chemați a ne aduce aportul nostru modest dar hotărît, efortului colectiv, de a contribui la buna stare a țării noastre, a noastră, a familiei și copiilor noștri. Munca innobilează pe om. Il înalță în ochii săi și-n societate. Ea deschide un orizont larg gîndirii și suie spre aștri. Munca este un drept și o obligativitate morală față de tine în primul rînd și față de societatea omenească, căci nu trebuie să uităm că tot ceea ce este frumos, tot ceea ce este măreț și uimitor, de la pîinea ce o frîngi la masa zilnică și pînă la navele cosmice ce-și profilează silueta pe azurul cerului, este rezultatul muncii binecuvîntate. Binecuvîntată din Eden, ea continuă să înalțe pe toți aceia ce o cultivă spre binele și folosul colectiv.

Noi considerăm munca drept o parte din religia noastră. Munca, spune pana inspirată, oricum ar fi ea, grea sau obositoare, totuși este dată oamenilor de Dumnezeu și este spre binele nostru. Munca ne aduce mari foloase, deoarece prin ea, ne putem cîștiga în mod cinstit cele necesare vieții zilnice. Prin muncă, omul își poate dezvolta bine facultățile fizice, sufletești și spirituale. Ea luminează

mintea, întărește voința, înalță simțămintele, aduce răbdare, bărbăție și stăpînire de sine și potolește patîmire. Fiecare om poate găsi ceva de făcut pentru a avea atît el cît și alții, folos din munca lui. Dumnezeu a rînduit ca munca să fie o binecuvîntare, și numai muncitorul sirguincios descoperă în ea ade-vărata măreție și bucurie a vieții.

Cu această deosebită ocazie a grandioasei serbări a solidarității internaționale a celor ce muncesc, această totdeauna tinerească sărbătorire, cînd fiecare om salută în ea năzuința spre pace, spre progres, spre mai bine, noi indemnăm pe toți credincioșii Cultului Adventist de Ziua a Șaptea din scumpa noastră patrie Republica Populară Romînă, ca fiecare să fie conștient de chemarea și menirea sa, acolo la locul lui de muncă.

„Să căutați”, spunea apostolul Pavel, „să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mîinile voastre, cum v-am sfătuit”.

D. POPA

LUMII PACEI

Privesc spre zări albastre
Cum vîntul duce norii
Cum toamna-n timpul rece
Ne părăsesc cocorii.

Cum holda aurie
Belșug în viață face

Dar vrem, azi să se știe
Să fie-n lume pace.

La ea azi are dreptul
Intreaga omenire
Și liberul și robul
Cu toții în unire.

Cătușele să cadă
Să fie o-nfrățire
Robiți să nu se vadă
În marea omenire.

Iar cel mai măreț lucru
Ce astăzi putem face
E să unim efortul
S-aducem lumii Pace!

I. D.

Scena ce urmează a avut loc cu vreo două mii de ani în urmă. Față de relația timp, ea este departe, chiar foarte departe de noi și totuși față de mesajul ei pururi viu, este încă aproape de noi. Scena aceasta este totdeauna actuală, vie, cu o largă aplicabilitate. De-a lungul tuturor veacurilor, în lumea antică, cum și în cea modernă, credincioșii, cei a căror inimă bate la unison cu preceptele divine, trăindu-le, au umblat întotdeauna după „apa cea vie“, darul cel nespus de mare al lui Dumnezeu.

În drumul Său spre Galileia, Domnul Hristos trecu prin Samaria. Când ajunsese în frumoasa vale a Sihemului,... soarele arăta de acum ora prânzului. La începutul acestei văi se afla fântina lui Iacob. Obosit de călătoria Sa, El se așază lângă fântină, în timp ce ucenicii Săi s-au dus să cumpere de ale mâncării.

Pe când Isus ședea pe marginea fântinii, foamea și setea îl cuprindeau. Călătoria începută în zorii zilei fusese îndelungată, și soarele de la amiază îl dogora. Seta Lui creștea și mai mult gândindu-Se la apa rece și înviorătoare așa aproape și cu toate acestea atât de inaccesibilă pentru El; deoarece n-avea nici vas și nici frînghie, iar fântina era adîncă. Partea muritorilor era și partea Lui și El aștepta pe cineva care să vină și să scoată apă.

O femeie din Samaria sosește la această străveche fântină a patriarhului Iacob. Nu este pentru prima dată cînd ea vine aici ca să ia apă; lucrul acesta făcea parte din îndatoririle sale de fiecare zi. Zilnic ea venea să caute lichidul acesta prețios și indispensabil atîtor

„Cum El trebuia să treacă prin Samaria, sosi într-o cetate numită Sihar, aproape de ogorul pe care Iacob îl dăduse lui Iosif, fiul său. Acolo se găsea fântina lui Iacob“. Ioan 4,4,5.

nevoi casnice. În fiecare zi, cu grație orientală și purtînd pe umăr amfora, vasul său, ea se îndrepta spre locul acesta. Dar, desigur că ea nu era singură pe cale; fântina fiind publică, era la dispoziția tuturor. Adesea, pe drumul ducerii sau întoarcerii întâlnea prietene, tovarășe, mame sau fete, gospodine, asemenea ei. Apa era o necesitate absolută a vieții. Dar această apă, condiția vieții, este un dar de la Dumnezeu. Femeia aceasta care cu amfora (vasul) pe umăr se îndrepta alene spre fântină, avea o vagă cunoștință cu privire la acest lucru. Dar nu aceasta era totul.

de amiază, cînd căldura era înăbușitoare, ea sosește la fântină.

Acolo, pe colacul fântinii, stătea în tăcere un om în lumina orbitoare și dogoritoare a soarelui palestinian în plină zi. Era un străin, iar după îmbrăcăminte putea fi recunoscut... ca iudeu.

Ce va urma oare?

Această femeie samariteancă nu cunoștea la ora aceea faptul că omul Acela va spiritualiza munca sa banală, automată sau instinctivă, de cărătoare de apă. Ea nu avea cunoștință despre problema cea mare a realităților spirituale, despre marile adevăruri ce se vesteau în Iudeea, unde se petrecea o revoluție în gîndirea teologică a timpului, revoluția pașnică și umanitară a fericirilor.

Samariteanca se apropie și, ca și cum nu-și da seama de prezența Lui, își umplu ulcirul cu apă. Cînd se întoarse să plece, Isus o rugă să-I dea să bea. Un lucru ca acesta un oriental nu l-ar fi refuzat. În răsărit apa se numea „darul lui Dumnezeu“. A da de băut

ISUS ȘI

SAMARITEANCA

— DE LA APĂ VIE — LA DARUL LUI DUMNEZEU —

Venise timpul și ocazia ca lucrul, gestul său zilnic, să capete un înțeles spiritual. Și iată că în ziua aceea, aproape

unui călător însetat era considerat ca o datorie așa de sfîntă, încît arabii din deșert și-ar părăsi drumul lor, numai pentru scopul acesta.

Omul și cererea Lui, o intrigă. Ea încercă un simțămînt de jenă pe care necunoscutul îl remarcă. Era adevărat că această femeie din Samaria nu era femeia aceea care să se lase tulburată de prezența unui bărbat. Relatările rapoartelor Scripturii lasă să se înțeleagă clar lucrul acesta. Ea va fi adusă însă în situația de a face o mărturisire care urma să o conducă în mod simplu dar sigur la apa cea vie, la darul lui Dumnezeu.

Conversația ce se încheagă nu avea nimic echivoc, nimic banal. Vorbind acestei femei, stramul împlinea scopul venirii Sale: căci El a venit să caute și să mîntuiască pe cei păcătoși.

Isus angajează El conversația, cerind acestei femei să-I dea puțină apă să bea, căci Ii era sete. Femeia rămase uimită că acest iudeu, trecînd peste barierele artificiale ce se ridicau între iudei și samariteni, se adresează ei cu această cerere. Cum se poate ca un iudeu să-i ceară ei, unei „eretice, să-I facă acest serviciu?

„Acest Iudeu nu este ca alții“, gîndește ea, „el este amabil, un spirit larg ce trece peste restricțiile severe pomenite din străbuni“. Văzînd mirarea ei, Domnul Hristos o făcu să înțeleagă că misiunea Sa era concentrată tocmai spre scopul de a face să dispară acest spirit de castă, de superioritate, de a spune cu toată puterea că toți oamenii, oricare ar fi ei, sînt frați... și că culoarea pielii lor, crezul lor și gradul lor de pregătire, nu schimbă cu nimic această realitate.

Lîmbajul acesta neobișnuit surprinse pe samariteancă. Nu-i venea să creadă. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și cine este Cel ce-ți zice: 'Dă-Mi să beau!' tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie“. Ioan 4,10.

Ea consideră pe acest om ca fiind foarte ciudat. Cum să aibă El posibilitatea de a-i da apă? Care era atunci „darul lui Dumnezeu“? De fapt ea nu avea deloc nevoie să-i ceară apă; fîntîna aceasta a lui Iacob n-a scăzut niciodată, după cîte își amîntea ea! Atunci?

De altfel acest om nu i-a cerut chiar acum — „Dă-Mi să beau!“ Ea nu va întîrzia să știe ce fel de om este acest necunoscut. El o va uimi însă și mai mult. Femeia cugetă cîteva clipe. Deodată o idee trece prin spiritul ei ca un fulger: „Nu cumva acesta este vreunul din profeții despre care vorbesc scrierile părinților religioși? Nu cumva el va fi un prooroc ca Elisei spre exemplu. Cine știe? Această este poate

ocazia unică, de a vedea un văzător iudeu la lucru. Ea exclamă: „Doamne, dă-mi această apă ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin pînă aici să iau“.

Atunci Hristos face un pas mai departe. El se ocupă de viața morală a acestei femei: „Mergi, îi spune Isus, de cheamă pe bărbatul tău și vino aici“. Femeia îi răspunde plecînd capul: „N-am bărbat!“ Isus a pus degetul pe rana morală a acestei femei. El îi face următoarele precizări: „cinci bărbați ai avut, iar acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat“.

Femeia se cutremură. O mină misterioasă întorcea pagină cu pagină, povestea vieții ei și scotea la iveală, lucrurile pe care ea le credea ascunse pentru veșnicie.

Acest om este extraordinar! El citește în inima ei ca într-o carte deschisă. Este un profet.

„SPRE CULME“

Urcăm încet, urcăm spre culme;
Ne avîntăm mai sus mereu
Deși pe drumul fără urme
Urcușul este tot mai greu.

Și cînd aproape e urcată
O culme care ne vrăjește,
În fața noastră deodată
O altă culme se ivește.

Și apoi alta... Și-nică una
Spre Răsărit, în depărtări...
Iar noi urcăm, urcăm întruna
Pe cărării spre alte zări.

Pășim încet, lăsînd în urmă
Un cîmp întins cu mii de flori,
Și undeva un om și-o turmă
Și-un pisc acoperit de nori.

Mergînd mereu, mergînd -naînte,
Cu noi priveliști ne-nîlînim
Și doruri multe, doruri sfînte
Ne-mping mai sus să năzuim.

Fîntîna noastră-i copleșită
De truda cea obositoare
Și totuși spre dorita culme
Ca vulturul ar vrea să zboare.

Intr-un tîrziu sosim departe
Pe culmea-naltă ce-o rîvnim
Și-acolo sus noi avem parte
De trudă să ne odîhnim.

PETRE V. CAZAN

și

I. BĂTRÎNA-VOIVODENI

Cine știe dacă nu este chiar Mesia! Samaritenii cunoșteau obiceiurile și învățăturile iudeilor. Ei se coborau din puținii israeliți rămași în țară după deportarea la Babilon a locuitorilor de către Sargon II, împăratul Asiriei, și din coloniștii străini pe care acest împărat îi adusese în țara lui Israel. Credințele lor erau un amestec de păgînism și iudaism. Astfel se face că această femeie știa că Mesia (Hristos) trebuia să vină, și iată pentru ce ea tocmai se întrebă dacă nu era el chiar înaintea ei.

Hristos era nădejdea lui Israel, dar acest popor aștepta un Mesia războinic care să-i libereze de sub jugul roman. Samariteanca dovedește în această privință, mai mult bun simț decît iudeii. Ea se duse la ai săi spunîndu-le: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?“ Ea sesizează adevărul. Apa vie a harului curge în torente în sufletul său frămîntat. Ea se face ucenica unui Hristos descoperit, recunoscut, acceptat. Acest curent viu al apelor curate ale harului o aduce la darul lui Dumnezeu, la libertatea copiilor lui Dumnezeu, la pacea inimii, după furtunile patimilor firești.

Ea a trecut de la moarte la viață. Mulți alții în cursul veacurilor vor bea din această apă vie și vor primi darul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Despre locuitorii cetății Sihar apostolul Ioan ne spune că: „Ei ieșiră din cetate și veniră spre El“. În ziua aceea Isus S-a întors cu inima plină de bucurie. „Cei din urmă vor fi cei dintîi, iar cei dintîi vor fi cei din urmă“. Locuitorii Siharului au băut apa vie și au primit darul lui Dumnezeu pentru că această femeie, pe care ei o arătau fără îndoială cu degetul, a venit și le-a spus: „Acest om mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?“.

„Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr“. Ioan 4,23.24.

N. DUMITRESCU

Pe vremea cînd Moise cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel bătea la porțile Canaanului, trăia în Mesopotamia, la Petor, pe malul Eufrațului, un ghicitor cu mare vază. Balaam, fiul lui Beor. El fusese cîndva un om cumsecade și un profet al lui Dumnezeu, dar din cauza lăcomiei, decăzuse. În mijlocul populațiilor idolatre înconjurătoare i se dusese vestea că pe cine binecuvintează el este binecuvîntat, și pe cine blăstămă el este blăstămat.

Balaam se fălea cu marile lui însușiri și privilegii spirituale. Făcea mare caz de slujbe religioase, recurgînd la descîntece și vrăjitorii, și își dădea importanță făcînd pe oameni să aștepte răspunsuri pe care el zicea că avea să le primească de la Dumnezeu. „Zidește-mi aici“, spunea el unui solicitant „șapte altare, și pregătește-mi aici șapte viței și șapte berbeci“. „Stai lingă arderea de tot“ poruncea el apoi, „și eu mă voi depărta de ea, poate că Dumnezeu îmi va ieși înainte; și ce-mi va descoperi îți voi spune“.

Cînd proorocea, vorbea cu emfază:

„Iată ce zice Balaam, fiul lui Beor,
Omul cu ochii deschiși,
Cel ce aude cuvintele lui

Dumnezeu,
Cel ce vede vedenia Celui
Atotputernic.

Cel ce cade cu fața la pămînt, și
ai cărui ochi sînt deschiși“.

sau

„Așa zice Balaam, fiul lui Beor,
Așa zice omul care are ochii

deschiși.

Așa zice cel ce aude cuvintele lui
Dumnezeu,

Cel ce cunoaște planurile Celui
Atotputernic.

Cel ce cade cu fața la pămînt și
ai cărui ochi sînt deschiși“.

În patima lui după bani și după onoare trecătoare, el specula ambițiile, păcatele și neștiința unora și storcea de la ei daruri bogate, cînd erau la strîmtoare. Îi plăcea să fie lingușit prin delegații alcătuite din oameni care să-i solicite serviciile, și să-i aducă daruri.

„B A L A A M“

S
F
I
R
Ș
I
T
C
U
P
A
G
U
B
Ă

de:

DUMITRU FLOREA

Oamenii înțelegeau că Balaam se lăsa greu înduplecat și de aceea sporeau delegațiile alcătuite din căpetenii mai cu vază, și rugîndu-l: „Nu mai pune piedici și vino la mine, căci îți voi da multă cinste, și voi face tot ce-mi vei spune“. La care el răspundea, aruncînd vina pe Dumnezeu: „Să-mi dea Balac chiar și casa lui plină de argint și de aur, și tot n-aș putea să fac nici un lucru, fie mic, fie mare, împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului meu“. Dar nevrînd să scape chilipirul din mînă, adăuga ca un speculant: „Totuși, vă rog, rămîneți aici la noapte, și voi vedea ce-mi va mai spune Domnul“. Specula religia.

Lăcomia de bani are rezultate dezastruoase. „Cei ce vor să se îmboațească“, spunea apostolul Pavel, „cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri“. 2 Tim. 6.9.10.

Fusese cîndva Balaam un profet adevărat al lui Dumnezeu, dar lăcomia după bani săpase adînc în conștiința lui, dărăpănînd-o. Între adevăr și lăcomia de bani el a ales pe aceasta din urmă.

Starea mintală a profetului care alesese propria sa cale contra voinței manifestate a lui Dumnezeu este tilcuită de Duhul lui Dumnezeu ca o stare de „nebunie“. Balaam mergea înainte, atras de mirajul îmbogățirii rapide și ușoare.

S-a întîmplat însă că în ciuda poftesii lui nesăbuite după avere, puterea lui Dumnezeu a luat în stăpînire pe Balaam și l-a constrîns să spună cu propria lui gură lucruri minunate. Aceasta a infuriat pe Balac care l-a izgonit de la fața lui, și Balaam a plecat amărit și jinduind după avere. Pe lingă aceasta și prestigiul lui de vrăjitor se prăpădise.

Deziluzionat în așteptările lui de bogăție și onoare, certat cu Balac și conștient că-și atrăsese dizgrația lui Dumnezeu, Balaam s-a înapoiat din misiunea pe care și-o alesese singur. Când a ajuns în patria sa, l-a părăsit puterea Duhului lui Dumnezeu care-l ținuse în stăpînire, și lăcomia lui, care pînă aici doar fusese ținută în frîu, a cîștigat biruința. El ar fi fost gata să recurgă la orice mijloc, numai să primească răsplata făgăduită de Balac.

De aceea, a sfătuit pe Balac să-i ademenească pe ai săi, să participe la săvîrșirea ritualurilor idolatre, și la toate faptele desfrîinate care le însoțeau.

În lupta lui Israel contra Madianților, Balaam a fost ucis. El avusese o presimțire, că sfîrșitul lui era aproape, cînd exclamase: „O, de ași muri de moartea celor neprihăniți, și sfîrșitul meu să fie ca al lor!” Dar el nu alesese să trăiască viața celor drepti și nu a avut parte de soarta lor.

Soarta lui Balaam se asemănă cu soarta lui Iuda, și între caracterele lor există o izbitoră asemănare. Ambii bărbați au căutat să îmbine slujirea lui Dumnezeu cu slujirea lui Mamonă, și amîndoi au dat greș. Balaam a recunoscut pe adevăratul Dumnezeu și a pretins că Îi slujește; Iuda a crezut în Isus, ca Mesia, și s-a unit cu aderenții Lui. Dar Balaam a căutat să facă din slujirea lui Iehova un mijloc ca să cîștige bogăție și onoare trecătoare, și neizbutind, s-a poticnit, a căzut și a fost zdrobit. Iuda s-a așteptat, ca prin legătura lui cu Hristos să-și asigure bogăție și loc de cinste în împărăția pe care, după cum credea el, Mesia era gata să o întocmească. Zădărnicierea nădejdlor lui l-a dus la cădere și pieire. Atît Balaam cît și Iuda avuseseră parte de mari privilegii; dar un singur păcat favorit a otrăvit întregul caracter și le-a pricinuit ruina.

E primejdios, de a lăsa să sălășluiască în inima noastră păcatul. Un singur păcat, va înjosi cu timpul caracterul, și toate puterile lui nobile vor fi

supuse dorinței celei rele. Cel care înlătură un singur paznic din conștiința sa, care se lasă în voia unui singur obicei rău, unei singure neglijări a înaltei cerințe ale datoriei, dărîmă zidul de adăpost al sufletului și deschide calea lui Satana să se

vire înăuntru și să ducă în ră-tăcire. Singura cale sigură este ca împreună cu David să înălțăm zilnic cu sinceritate în inimă rugăciunea: „Păstrează pașii mei neclintii pe cărările Tale, ca să nu mi se clatine picioarele”. Ps. 17,5.

„DIN VIAȚA LUI ISUS”

(Urmare din pag. 546)

tos. Singele, cu care erau stropiți ușorii caselor lor, era un simbol al singelui Lui care avea să aducă curățire de păcate pentru creștinul credincios.

Foarte mulți dintre cei din Ierusalim veneau dintr-o mare depărtare, pentru ca să ia parte la sărbătoarea Paștilor. Isus, care cunoștea toate inimile, știa că mulțimea care se întorcea de la Ierusalim avea să uite pe Mîntuitorul și misiunea Sa prin vorbiri ușuratică și gândiri nefolositoare, de aceea El preferă să se înapoieze singur cu părinții Săi, spre a le da în felul acesta ocazia, să mediteze asupra profețiilor, care se refereau la suferințele Sale viitoare și la moartea Sa. El dorea ca evenimentele dureroase prin care ei aveau să treacă în timpul jertfirii Sale, să nu fie petru ei ceva nou și neașteptat. La întoarcerea lor de la Ierusalim, după terminarea Paștilor, El fu despărțit de părinți, și ei Îl căutară cu inimile îndurerate timp de trei zile. Cînd El avea să sufere moartea pentru păcatele lumii, El avea să fie de asemenea despărțit de ei și pierdut pentru trei zile. Dar, după aceea El avea să se arate, și credința lor avea să se prindă de El ca Mîntuitor al neamului omenesc căzut, și ca într-un Mijlocitor al lor înviat.

De la Ierusalim, Isus însoțit de părinții Săi coborî în Naza-

ret „fiindu-le ascultător”. Prima Sa vizită în templu trezise noi cugetări într-Insul și raportul Său față de Dumnezeu făcuse o impresie atît de adîncă asupra Lui, încît pentru citva timp El pierdu din vedere relațiile Sale pămîntești. Totuși, autoritatea părinților era încă mereu sfîntă. La dorința lor El se întoarse împreună cu dînșii acasă și le ajuta la munca lor obositoare. Timp de optsprezece ani după declarația Sa, că El este Fiul lui Dumnezeu, se supuse sub ocrotirea părintească, trăind în toată simplitatea în Galileia și lucrînd ca teslar împreună cu tatăl Său.

Cu toată misiunea sfîntă și înalta Sa poziție față de Dumnezeu — care îi era lămurită pe deplin — Isus nu neglijă întru nimic datoriile obișnuite ale vieții zilnice. El era Creatorul lumii și totuși recunoscu obligația Sa față de părinții Săi pămîntești și își implinea cu o politețe plină de respect datoriile de fiu, de frate, de amic și de cetățean. Suveranul Cerului, căruia ingerii Îi dăduseră cu bucurie ascultare, era acum un serv voios și un fiu credincios în împlinirea datoriilor Sale față de familie, față de comunitate, față de colectivitate, față de cer și față de țara sa ca cetățean. Mai tîrziu a zis: „Pildă v-am dat”.

MIHAEL, LUCIFER, GABRIEL

PROBLEME DE EXEGEZĂ

Sfințele Scripturi și Spiritul Profetic menționează adeseori îngerii și lucrarea lor în favoarea celor „ce vor moșteni mîntuirea”. Ebrei 1, 14. Cu toate acestea, numai rareori se dă numele acestor ființe cerești. De fapt, atît cît izvoarele inspirate ne informează, ne lasă să cunoaștem, numai trei sînt menționați pe nume. Aceștia sînt: MIHAEL, LUCIFER, GABRIEL (Dan. 10. 13.21; 12.1; Iuda 9; Apoc. 12.7; Is. 14.12; Dan. 8,16; 9.21; Luca 1,19.26). Teologia iudaică și creștină mai adaugă nume ca URIEL, ARIEL, RAFAEL, ABDIEL și IEREMIEL, dar acestea nu au nici un loc în studiul de față, deoarece ele nu se găsesc în scrierile canonice, scrieri recunoscute de Adventiștii de Ziua a Șaptea.

Numele MIHAEL, care vine de la expresia ebraică, MIKHA'EL, care înseamnă „cel ce este asemenea lui Dumnezeu”, Iuda 9, îl identifică — ca fiind „Arhanghelul” (Gr. HO ARCHANGELOS). Singurul loc unde mai găsim în Biblie cuvîntul „arhanghel”, este 1 Tes. 4,16, unde se spune despre Domnul nostru Isus Hristos că a coborît din cer „cu glasul unui arhanghel” (Gr. EN PHONE ARCHANGELOU). Deoarece, conform textului din Ioan 5,27 și 28, vocea lui Dumnezeu este aceea care învie morții, concluzia naturală va fi aceea că arhanghelul Mihael este Domnul nostru Isus Hristos. Această concluzie este confirmată de Cuvîntul Inspirat cînd spune:

„Cînd el a venit cu o solie la Daniel, el spuse: „Nimeni nu mă ajută împotriva acestora afară de... Mihael”. Compară aceasta cu citatele următoare: „Moise a gustat moartea, dar Mihael a coborît și i-a dat viață, mai înainte ca trupul său să vadă putrezirea”. „Moise a trecut sub stăpînirea morții, dar el nu urma să rămînă în mormînt. Hristos Insuși l-a chemat afară la viață”. Acestea confirmă concluzia de mai sus.

Numele, LUCIFER, care este o transcriere a expresiei latine — LUCIFER — înseamnă „purător de lumină”, și derivă din ebreescul, HĒLEL, care înseamnă „luminînd” sau „cel strălucitor”. Acest cuvînt îl întîlnim numai o singură dată în Sf. Scriptură și anume în Is. 14,12, unde este aplicat la regele Babilonului. În timp ce acesta se aplică în primul rînd regelui Babilonului, Isaia se pare că avea în vedere și pe cel căruia regele Babilonului îi slujea: Satana. Deci, într-un alt sens, Lucifer se aplică lui Satan. Spiritul Profeției confirmă această identificare și descrie pe Lucifer în felul următor:

„Păcatul își are originea în el, care după Domnul Hristos, a fost cel mai mult onorat de Dumnezeu, și a fost cel mai mare în putere și slavă dintre locuitorii cerului. Lucifer, „Fiul zorilor”, a fost primul heruvim ocrotitor, sfînt și nepătat”.

Al treilea înger al cărui nume este dat în Sf. Scriptură sau Spiritul Profeției, unul care formează obiectul principal al acestui studiu, este GABRIEL. Acest nume este o transcriere a expresiei ebraice, GABRI'EL, și înseamnă „omul lui Dumnezeu”, sau „Dumnezeu S-a arătat puternic”. Scripturile redau următoarele lucruri cu privire la acest înger:

1. El a fost trimis la Daniel ca să-i explice cele ce văzuse (Dan 8,16).
2. El a fost trimis la Daniel să-i explice cele cu privire la cele șaptezeci de săptămîni (Dan. 9,21).
3. El stătea la dreapta altarului tămîierii, cînd el a venit la Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, pe cînd acesta slujea în Templu (Luca 1, 11.19).
4. El a anunțat nașterea lui Ioan Botezătorul lui Zaharia (Luca 1,13).
5. El declară că stă în prezența lui Dumnezeu (Luca 1,19).
6. El a anunțat fecioarei Maria nașterea Domnului Isus (Luca 1,26).

Pe lîngă aceste fapte, puțin mai poate fi adăugat ca lucruri certe cu privire la Gabriel din scrierile Sfîntelor Scripturi, dar considerabile informațiuni pot fi luate din scrierile Spiritului Profetic.

Scopul acestui studiu este dublu: În primul rînd, a înțelege mai bine lucrarea îngerilor în cadrul planului de mîntuire, și în al doilea rînd, a aduce o bază temeinică pentru un studiu mai profund în diferitele ramuri ale acestui subiect și legătura lui cu alte puncte de doctrină.

Una din afirmațiile cheie făcute de Spiritul Profetic cu privire la slujba și lucrarea lui Gabriel spune:

„La întrebarea lui Zaharia, îngerul a spus: „Eu sînt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu”. Cu cinci sute de ani mai înainte Gabriel făcuse cunoscut lui Daniel — timpul — care ajungea pînă la venirea lui Mesia. Cunoștința că — timpul acesta venise — îndemname pe Zaharia să se roage pentru venirea lui Mesia. Acum se găsea în fața lui, pentru a-i vesti realizarea lui —, însuși trimisul prin care ea fusese dată”.

„Cuvintele spuse de înger: „Eu sînt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu” arată că el are un loc de foarte mare cinste, la curțile cerești. Cînd a venit cu înștiințarea la Daniel, i-a spus: „Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de... Mihael (Hristos)”. Mîntuitorul vorbind despre Gabriel în Apocalips, a spus: „Le-am făcut cunoscut, trimițînd prin îngerul Său la robul Său Ioan”. Iar îngerul a declarat lui Ioan: „Eu sînt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi prorocii”. Ce frumos lucru — îngerul care este întîiul în slavă înaintea lui Dumnezeu este cel ales pentru a face cunoscut celor credincioși planurile lui Dumnezeu”.

Cîteva fapte importante sînt scoase în evidență în acest pasaj cu privire la poziția și lucrarea lui Gabriel. Fără a mai repeta cele amintite deja, ci mai degrabă adăugîndu-le fapte noi obținute din Spiritul Profetic (un plan ce va fi urmat în tot restul acestui studiu) noi cunoaștem acum că —

7. Gabriel deține o poziție de mare onoare în curțile cerești.

8. El, este acela care spuse lui Daniel, — „Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de Mihael, prințul vostru“, identificînd astfel una din ființele din Dan. 10 ca fiind Gabriel.

9. Domnul Hristos îl numește „Îngerul Său“, un titlu potrivit pentru îngerul care a fost ales să-i descopere profetia cu privire la Mesia ce avea să vină, și care a anunțat nașterea Sa Mariei.

10. El era împreună slujitor cu Ioan și cu frații lui Ioan profetii, identificîndu-se astfel ca fiind îngerul din Apoc. 22,9.

11. El este îngerul imediat în slavă și onoare după Fiul lui Dumnezeu.

12. El este îngerul ales a descoperi planurile lui Dumnezeu oamenilor păcătoși.

Cu privire la faptul că Gabriel stătea la dreapta altarului de tămîiere citim: „Poziția îngerului era o indicație de favoare“.

O declarație a Serviei Domnului spune:

„Îngerul Gabriel, întîiul în rang după Fiul lui Dumnezeu, venise la Daniel cu solia dumnezeiască. Tot Gabriel, îngerul Său a fost trimis de Hristos să facă cunoscut viitorul iubitului Ioan; pentru aceia care citesc și au cuvintele profetiei și țin lucrurile scrise în ea, e făgăduită binecuvîntarea“.

O altă afirmație cheie se va adăuga acum celei deja amintite:

„În clipa supremă, cînd inima și sufletul se frîng sub povara păcatului, Gabriel este trimis a întări pe divinul suferind și să-L susțină în a păși pe calea Sa însingurată“.

Și iarăși:

„În situația aceasta îngrozitoare, cînd totul era în cumpănă, cînd paharul tainic tremura în mina suferindului, cerurile se deschiseră, o lumină străluci prin întunericul învățat al ceasului acela, și îngerul cel tare care stă înaintea lui Dumnezeu, înlocuind pe Satana care căzuse, veni lîngă Hristos“.

Lîngă faptele deja amintite cu privire la Gabriel pot fi adăugate acum următoarele:

13. El era îngerul care veni să întărească pe Domnul Isus în Ghetsemani.

14. El ocupă poziția de la care a căzut Satana. Lucrul acesta, în mod incidental, confirmă concluzia logică ce poate fi trasă din comparația celor ce le găsim în cuvîntul inspirat: Gabriel este imediat după Domnul Hristos în onoare și slavă și Lucifer era „imediat după Domnul Hristos“ în onoare și slavă.

Cu privire la arestarea Domnului Isus în noaptea crizei din Ghetsemani, citim:

„Stînd în fruntea ucenicilor Săi, El zise: ‚Pe cine căutați?‘ ‚Pe Isus din Nazaret‘, răspunseră ei. Domnul le zise: ‚Eu sînt‘. Cînd se rostiră cuvintele acestea, îngerul care ajutase cu puțin mai înainte pe Isus, se așeză între El și mulțime. O lumină dumnezeiască ilumină chipul Mintuitorului, și o făptură ca un porumbel îl umbră. În prezența acestei slave dumnezeiești, mulțimea venită să-L aresteze n-a putut să stea nici o clipă în picioare. Ei se rostogoliră înapoi. Preoții, conducători, soldați, ba chiar și Iuda, căzură ca morți la pămînt“.

Un alt fapt poate fi adăugat acum listei noastre:

15. Gabriel a fost îngerul care a făcut ca mulțimea să cadă jos cînd ei voiră să aresteze pe Isus. Compară aceasta cu Ioan 18,6: „Cînd le-a zis Isus: ‚Eu sînt‘, ei s-au dat înapoi, și au căzut jos la pămînt“.

Mergînd înainte spre evenimentele legate de învierea Domnului noi avem acest important paragraf cu privire la îngerul care a luat locul lui Satana

„Cel mai puternic înger din ceruri, acela care deține poziția de la care a căzut Satana, a primit însărcinarea de la Tatăl, și înveșmîntat în strălucirea cerului, el împrăstie întunericul din calea sa. Fața sa era ca fulgerul, și hainele sale albe ca zăpada. De îndată ce picioarele sale atinseră pămîntul, acesta se cutremură sub picioarele sale. Garda Romană își făcea obositoarea ei pază, cînd această minunată scenă avu loc, și fu întărită a suporta priveliștea, pentru că ei aveau de dus o solie, ca martori ai învierii Domnului Hristos. Îngerul se apropie de mormînt, rostogoli piatra de deasupra ca și cînd ar fi fost o pietricică, și se așeză pe ea. Lumina cerului înconjură mormîntul și întreg cerul era luminat de slava îngerului. Apoi vocea sa fu auzită: ‚Vino afară; Tatăl Tău Te cheamă“.

Avînd stabilit încă dinainte că Gabriel este îngerul care ocupă poziția de la care a căzut Satana, patru noi fapte sînt descoperite aici cu privire la el:

16. El este cel mai puternic înger.

17. El a fost trimis din ceruri cu o însărcinare din partea Tatălui în dimineța învierii Domnului Hristos.

18. El a fost îngerul care a rostogolit piatra de la ușa mormîntului.

19. El a fost îngerul care a anunțat „Vino afară, Tatăl Tău Te cheamă“.

Încă trei importante declarații cu privire la învierea Domnului permit o nouă privire asupra slujbei îngerilor în lucrarea Domnului Hristos pe pămînt:

„Cînd îngerul cel puternic venise la mormînt, se unise cu altul care împreună cu tovarășii lui păzise trupul Domnului. Cînd îngerul din cer rostogoli piatra, celălalt intră înăuntru, și desfăcu legăturile de pe trupul lui Isus“.

„Îngerii aceștia făceau parte din ceata care așteptase într-un nor strălucitor să însoțească pe Isus către casa Lui cerească. Fîind cei mai de frunte din ceata îngerilor, ei erau cei doi care veniseră la mormîntul lui Hristos la învierea Lui, și fusese cu El în tot cursul vieții Lui pe pămînt“.

„Garda Romană a fost întărită spre a putea vedea îngerul cel puternic care cînta cîntec de triumf la nașterea Domnului Hristos, și au auzit îngerii care cîntau acum cîntecul dragostei mintuitoare“.

Din aceste declarații, următoarele fapte trebuie adăugate :

20. Gabriel a fost însoțit de un alt înger care împreună cu el au vegheat asupra trupului Domnului.

21. El a fost unul dintre cei doi îngeri care fusese cu Isus în toată viața Sa de pe pămînt.

22. El a fost îngerul care a înălțat cîntecul de triumf la nașterea Domnului Hristos.

Faptul că îngerul Gabriel a fost unul din îngerii care fusese cu Hristos în timpul vieții Sale pe pămînt, deschide posibilitatea unei noi cercetări în anumite evenimente din viața Domnului Hristos.

„El (Dumnezeu) însărcină pe îngeri să însoțească pe Domnul Isus și să-L ocrotească, pînă cînd El va îndeplini misiunea Sa pe pămînt și va muri de mîinile acelora pe care El venise să-i mintuiască“.

„Unii aruncau cu pietre în El, cînd, deodată p'eri din mijlocul lor. Trimișii cerului care fuseseră lîngă El în sinagogă, Îl ascuseră de privirea vrăjmașilor Lui și Îl conduseră într-un loc liniștit“.

„Minunile săvîrșite de Domnul Hristos pentru cei nenorociți și suferinzi, erau înfăptuite prin puterea lui Dumnezeu și prin slujirea îngerilor“.

Observați că îngerul Gabriel nu era singur în slujba sa în favoarea Domnului Hristos. Doi îngeri au fost în mod deosebit legați de Domnul Hristos în tot timpul lucrării Sale pămîntești. Unul din acești îngeri era Gabriel, așa cum a fost arătat. Cine era îngerul celălalt? Nu ni se dă numele lui. Desigur că Domnul n-a găsit potrivit a-l descoperi, iar speculația este fără de folos. Știm totuși, că el trebuie că era imediat după Gabriel în ceea ce privește onoarea, căci el și Gabriel erau „cei doi“ ce erau „cei mai înălțați dintre oștile cerești“ și deoarece Gabriel este cel mai mare înger în rang, acest înger al cărui nume nu ni se dă, trebuie că este imediat după el în grad. Poate că nu greșim dacă facem un pas mai departe. Deoarece Gabriel a luat locul din care Satana căzuse, iar Satana fusese „un heruvim ocrotitor“ și deoarece Gabriel este cel mai mare înger în rang, acest înger al cărui nume nu ni se dă, trebuie că este imediat după el în grad. Poate că nu greșim dacă facem un pas mai departe. Deoarece Gabriel a luat locul din care Satana căzuse, iar Satana fusese „un heruvim ocrotitor“, Gabriel trebuie că este acum primul dintre heruvimii ocrotitori. Deoarece erau numai doi heruvimi ocrotitori în sanctuarul pămîntesc (Ex. 15, 18) care erau umbra lucrurilor cerești (Ebr. 8,5), concluzia ce reiese de aici este că îngerul al cărui nume nu ni se dă era al doilea dintre heruvimii ocrotitori.

În legătură cu aceasta citim :

„Arca sanctuarului pămîntesc era modelul sanctuarului cel adevărat din ceruri. Acolo, pe lîngă Sanctuarul ceresc, stau îngerii vii, fiecare acoperind cu o aripă capacul milei (milostivitorul), cu alta îndreptată în sus, în timp ce celelalte aripi sînt strînse peste trupul lor în semn de respect și umilință“.

Deoarece mina inspirației dă la o parte cortina ce separă invizibilul de vizibil, noi putem profita de aceasta, contemplînd activitatea acestor doi îngeri în legătură cu evenimentele învierii.

„Ucenicii se odihniră în Sabat, întristați de moartea Domnului, în vreme ce Isus. Se odihnea în mormînt. Apropiindu-se noaptea, soldații fură postați să păzească locul de odihnă al Mintuitorului, în vreme ce îngeri nevăzuți planau deasupra aceluia petec de loc sfînt. Noaptea se retrăgea încet, și, fiind încă întuneric, îngerii păzitori știau că venise timpul pentru liberarea scumpului Fiu al lui Dumnezeu. Așteptînd ei cu cea mai adîncă emoție ceasul triumfului lor, un puternic înger veni în zbor repede din cer. Fața lui era ca fulgerul, iar hainele sale albe ca zăpada. Lumina lui împrăștiă întunericul din cale-i și făcea pe îngerii cei răi, care pretindeau triumfători corpul Domnului Isus, să fugă înspăimîntați de strălucirea și de mărirea lui. Un înger din oastea care fusese martoră la scena umilirii Domnului și veghease asupra locului Său de odihnă, se alătură îngerului din cer, și veniră împreună jos la mormînt. Pămîntul tremura și se clătina la apropierea lor și a avut loc un mare cutremur de pămînt...“

Unul dintre îngeri apucă piatra cea mare, o rostogoli la o parte din ușa mormîntului și se așeză pe ea ; celălalt intră în mormînt și desfăcu ștergarul de pe capul Domnului Isus. Apoi îngerul din cer, cu o voce care făcea să se cutremure pămîntul, strigă : „Fiule al lui Dumnezeu, Tatăl Tău Te cheamă. Vino afară!“...Isus Se ridică din morți în triumf de biruitor.

Să observăm următoarele lucruri cu privire la îngerul al cărui nume nu este dat :

a. El era unul din oștile cerești care a fost martor scenei umilinței Domnului Hristos.

b. El era unul din garda îngerească staționată la mormîntul Domnului Hristos.

c. Cînd îngerul cu o însărcinare din partea Tatălui, (Gabriel), coborî din ceruri, îngerul al cărui nume nu este dat părăsi postul său și se uni cu îngerul din ceruri în coborîrea lui.

d. Cînd Gabriel rostogoli la o parte piatra de la ușa mormîntului, îngerul acesta al cărui nume nu este dat, dezlegă ștergarul de pe capul Domnului Isus.

În legătură cu aceste evenimente mai citim :

„Femeile nu veniră la mormînt toate din aceeași parte. Maria Magdalena a fost cea dintîi care a ajuns la locul acela ; și văzînd că mormîntul este gol, a dat fuga să spună ucenicilor. Între timp veniră și celelalte femei. Deasupra mormîntului strălucia o lumină, dar trupul lui Isus nu era acolo. Pe cînd zăboveau prin jurul mormîntului, deodată văzură că nu erau singure. Un tinerel îmbrăcat în veșminte strălucitoare ședea lîngă mormînt. Era îngerul care rostogolise piatra. Luase înfățișarea de om pentru ca să nu sperie pe aceste adora-toare ale lui Isus. Dar asupra lui încă mai strălucia lumina slavei dumnezeiești, și femeile s-au spăimîntat. S-au întors să fugă, dar cuvintele îngerului le-a oprit pașii. „Nu vă temeți, le-a zis el, „căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstîgnit. Nu este aici, a înviat după

cum spusese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre morți. Au privit din nou în mormint și au auzit din nou vestea aceasta minunată. Un alt înger în chip de om era acolo și le-a zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileia, când zicea că Fiul Omului trebuie să fie dat în mîinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învieze“.

Faptelor de pînă acum cu privire la Gabriel mai poate fi adăugat aceasta:

23. El a fost îngerul care a zis: „Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit, El nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți“.

Cu privire la îngerul al cărui nume nu este dat, faptul următor poate fi adăugat:

El era acela care a zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? El nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileia, când zicea că Fiul Omului trebuie să fie dat în mîinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învieze“.

Preocuparea principală a acestui studiu fiind îngerul Gabriel, vom lăsa la o parte pe îngerul al cărui nume nu este dat și vom examina o altă gamă faptică — anunțarea nașterii lui Ioan. Trei declarații conțin informații interesante pentru acest studiu:

„Îngerul Gabriel a fost trimis din curțile cerești spre a da instrucțiuni pentru îngrijirea copiilor după naștere, pentru ca părinții să înțeleagă pe deplin datoria lor.“

Cam în timpul primei veniri a Domnului Isus, îngerul Gabriel a venit la Zaharia cu o solie asemănătoare aceleia date lui Manoah“.

Încă două lucruri cu privire la slujba și lucrarea lui Gabriel.

24. El a dat instrucțiuni lui Zaharia cu privire la grija față de copil, instrucțiuni asemănătoare cu cele date lui Manoah pentru copilul său.

25. El era cel mai mare (în grad) înger.

Pe baza acestor două afirmații, se poate trage concluzia că deoarece Gabriel a fost îngerul care a fost trimis să instruiască pe Zaharia cu privire la creșterea copilului, și că el fusese trimis cu instrucțiuni asemănătoare părinților altor copii, el a fost deci îngerul care a dat instrucțiuni lui Manoah cu privire la Samson. Dar paragraful ce urmează arată că o astfel de concluzie ar fi greșită:

„Manoah și soția sa nu știau că cel ce li se adresează astfel era Isus Hristos. Ei priviră la El ca la trimisul Domnului, dar dacă era un profet sau un înger, ei nu puteau să stabilească“.

Pe baza acestui paragraf apare destul de clar faptul că deși Gabriel a dat instrucțiuni lui Zaharia și altor părinți cu privire la creșterea copiilor lor, Domnul Hristos a fost Acela care a dat instrucțiuni lui Manoah cu privire la Samson, și nu Gabriel.

Exemplul acesta ne arată câtă grijă trebuie dată pe față când tragem concluzii din deducții asemănătoare. Când dovezi pe care să fundamentezi, să te bazezi nu sînt, atunci este mai bine a te reține de la aceasta.

Dar să continuăm cercetările noastre bazate pe fapte, ce au fost aduse pînă aici. Despre îngerul ce a venit din ceruri cînd Domnul Hristos a fost înviat, pe care noi l-am identificat cu Gabriel, găsim următoarea mărturisire ce confirmă aceasta.

„Este fața celui mai mare din oștile Domnului. Acest sol este acela care ocupă poziția de la care a căzut Satana. El este acela care pe dealurile Betleemului a vestit nașterea Domnului Isus“.

Să observăm acum lumina pe care această afirmație ce urmează o aduce:

„Un înger vizitează pămîntul să vadă cine este pregătit să primească pe Isus. Dar el nu vede nici un semn de așteptare. El nu aude nici un glas de laudă și de triumf amintind că timpul venirii lui Mesia a sosit. Îngerul zăbovește cîțva timp pe deasupra cetății și a templului în care prezența divină se manifestase timp de veacuri, dar și acolo domnește aceeași indiferență.“

„Nimic nu dovedește că Hristos este așteptat, că se fac pregătiri pentru primirea Lui. Solul ceresc mirat, este gata să se întoarcă la cer cu această veste, cînd deodată descoperă un grup de păstori păzind turmele lor în timpul nopții și care contemplînd cerul înstelat cercetează cele referitoare la Mesia. Iată o grupă de credincioși pregătiți pentru primirea soliei cerești. Deodată apare îngerul Domnului și aduce vestea îmbucurătoare. Toată cîmpia este inundată de gloria cerească, o ceată nenumărată de îngeri se arată, și, ca și cînd unul dintre ei nu este suficient să exprime bucuria cerului, nenumărate voci intonează cîntarea pe care mîntuiții o vor cînta: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“.

Aceste gînduri adaugă această informație la ceea ce se cunoaște pînă acum despre Gabriel:

26. El plană pentru un timp peste orașul ales, mai înainte de a aduce păstorilor la cunoștință nașterea Domnului Hristos.

Înceiem acest studiu — care n-a epuizat tot materialul și n-a urmărit toate laturile învățăturilor spirituale ce se desprind de aici — cu observația că o mai bună înțelegere a personalității și lucrării îngerilor care au fost în mod intim legați de slujirea Domnului Isus aici pe pămînt, sporește în cei credincioși interesul pentru viața de pe pămînt a Domnului nostru Isus Hristos, tot așa cum cunoașterea caracterelor unei lucrări literare, sporește înțelegerea și aprecierea față de lucrarea în sine.

D. P.

In rindurile credincioșilor a fost și este o permanentă discuție și frământare asupra „binelui“ și „răului“ și în special asupra păcatului pe care Biblia îl osindește ca fiind o abatere de la principiile morale date de Dumnezeu.

Există oare păcat? Iată o întrebare, care o dată lămurită bine ne va situa pe o platformă spirituală din cele mai temeinice.

Încă de la început, omului i se promite de către cel rău prin ispitire, posibilitatea cunoașterii binelui și răului. Gen. 3. 5. Iar mai departe, facem cunoștință cu „păcatul“. Și Domnul a zis lui Cain : „Pentru ce te-ai mîniat, și pentru ce ți s-a posomorit fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pîndește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpînești“. Gen. 4, 6, 7.

Deocamdată observăm că nu Moise este acela care determină prin Legea celor zece porunci de pe Sinai ceea ce e bine și rău, ci însuși Dumnezeu care l-a muștrat pe Cain prin cuvintele de mai sus.

A fost convins Cain, că, ceea ce se frămînta în ființa lui era păcat? Nu! Nici el n-a fost convins, după cum niciodată n-a putut fi convins cineva plecat pe panta răzbunării.

Cunoscînd experiența lui Cain, sîntem îndreptățiți să ne întrebăm : „Cum stăm noi?“ Să nu ne uităm la alții; nici la prieteni, nici la vecini, ci să ne uităm la noi înșine.

Domnul Hristos, a arătat cum avea să se producă această lucrare de trezire, de convingere în ce privește păcatul : „Totuși, vă spun adevărul; vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc vi-l voi trimite. Și cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul...“ Ioan 16, 7. 8.

Ce avea să facă Mîngîietorul? Ceea ce Cain nu voia să recu-

DESPRE LEGEA MORALĂ ȘI PĂCAT!

„Dar păcatul nu este ținut în seamă cîtă vreme nu este Lege“. Rom. 5,13 u.p.

noască că făcuse. El punea întrebări : „Sînt eu păzitorul fratelui meu? Ce-am făcut? Se mira că e tras la răspundere. Mîngîietorul avea să convingă de păcat, pe cel ce se va lăsa convins de El.

Așa facem mulți. Cu o privire mirată și cu o voce candidă de mironosiță, întrebăm : „Dar, ce-am făcut, frate?“

Despre Cain se spune „că se cufundase atît de mult în păcat, încît el pierduse simțămîntul prezenței continui a lui Dumnezeu“.

Ultima parte a versetului citat din Ioan 16, 8 ne vorbește despre neprihănire și judecată.

Facem cunoștință de data aceasta cu un altfel de aspect al caracterizării păcatului. De unde pînă acum în vechea dispensațiune, decalogul era respectat în spiritul literii, fără milă pentru cel ce n-a avut milă, Domnul Isus îi dă o interpretare spirituală neînțeleasă deloc de contemporanii Săi, și putem spune tot atît de greu înțeleasă după 20 de secole de unii creștini de azi.

Pentru păcatul său, Cain trebuia să moară; dar Domnul i-a cruțat viața, dîndu-i timp și ocazie să recunoască și să regrete păcatul săvîrșit.

Sentința de moarte pronunțată din pricina păcatului, dar neexecutată imediat asupra păcătoșului, a dat naștere îndoielii în ce privește moartea din cauza păcatului.

Din cauza aceasta sînt adesea lucruri de necrezut în viața creștinilor, care nu pot fi explicate altfel decît pe baza unei depline nepriceperi a păcatului pe care îl săvîrșesc.

Dar Duhul Sfînt a făcut ca urmașii Domnului Hristos să-și dea seama de sfințenia în care ar trebui să trăiască și de nemărginita urîțenie și întunecime a păcatului.

„Înainte păcătoșului, stă păcatul, dreptatea și judecata — în legătură cu trecutul, prezentul și viitorul. Acestea sînt legate așa de tare laolaltă, că nu pot fi desfăcute“.

Prin urmare, aici e miezul luptei, și miezul problemei păcatului, deoarece convingerea despre dreptate vine totdeauna înainte de îndreptățire, iar convingerea despre judecată este cu totul trebuincioasă oricărui credincios pentru îndreptare. De fapt, aceasta e lucrarea Duhului Sfînt, care ia aceste trei fapte principale și le pune în adevărata lor lumină.

În toți cei care se vor supune Duhului Sfînt, se va sădi un nou principiu de viață; iar chipul lui Dumnezeu pierdut de om prin păcat, va fi refăcut pe fața credinciosului.

În felul acesta, Duhul Sfînt convinge nu de necredință, ci de păcatul care vine prin necredință, prin nerespectarea

principiilor morale arătate de Legea celor zece porunci.

S-a susținut, pentru motivarea păcatului, că Domnul Hristos ar fi schimbat cele Zece Porunci, iar de unii că le-ar fi călcat. Unii iudei au învinuit pe Isus de mai multe ori de călcarea acestei Legi a lui Dumnezeu, pe când de fapt El încerca să-i învețe cum s-o țină.

Dacă n-ar exista păcatul (și această Lege Morală, care să demaște păcatul) Domnul n-ar fi spus slăbănogului vindecăt: „Iată te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai calci Legea (să nu mai păcătuiești), ca să nu ți se întâmple ceva mai rău“. Ioan 5, 14.

La fel, de ce-ar mai fi spus piritorilor acelora care voiau să omoare cu pietre pe femeia prinsă în adulter: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea“. Iar femeii, fără să-i scuze vina, i-a zis: „Dute și să nu mai păcătuiești“ (să nu mai calci Legea) Ioan 8, 7, 11.

Domnul Hristos n-a venit să îndepărteze Legea celor zece porunci, ci să îndepărteze călcările noastre de Lege; căci Ioan zice: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege“. 1 Ioan 3, 4. „Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat“. 1 Ioan 3, 5.

Deci, cei ce scuză păcatul și atribuie lui Isus o atitudine indiferentă, dacă nu chiar îngăduitoare față de păcat, îi aduc o nedreaptă învinuire, deoarece Scripturile spun clar cine face așa: „Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului“. 1 Ioan 3, 8. Și mai departe: „Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început este aceasta; să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite“. 1 Ioan 3, 11, 12.

Pastor,

A. BALAN

Sint mulți în lumea aceasta, care flămînzesc după iubire și împreună simțire, și au chiar și dreptul la așa ceva. Mulți bărbați care de fapt își iubesc soția, sint atît de plini de sine, încît nu pot să dea pe față această iubire. Ei au o falsă demnitate și mîndrie și nu vor să-și arate iubirea prin cuvinte sau fapte. Mulți bărbați nici nu știu cît de mult flămînzește inima soției lor după cuvinte duioase de apreciere și de iubire. În cele din urmă își înmormîntează soția lor iubită, care le-a fost smulsă de lingă ei, și murmură împotriva providenței divine, care le-a răpit-o, pe cînd de fapt, dacă ar putea să vadă lucrul acesta în inima lor, ar trebui să recunoască faptul că însăși purtarea lor a fost cauza morții lor timpurii. Religia lui Hristos ne poate face în stare a ne purta amabil și politicoși și să ne liberăm de pornirea de a stărui cu încăpăținare în părea noastră. Trebuie să murim față de eu personal și să prețuim pe alții mai mult decît pe noi înșine.

Credința noastră trebuie să fie practică. Religiuinea cea curată și neîntinată nu ne va îngădui să călcăm în picioare drepturile nici a celei mai de pe urmă creaturi a lui Dumnezeu. Dumnezeu este iubire; și cei care trăiesc în El, trăiesc în iubire. Influența egoismului, care este purtată cu ei de unii, asemenea unui nor, înghețînd aerul pe care alții îl respiră, îmbolnăvește sufletul și adesea îngheață spre moarte.

Religia lui Hristos nu este vorbărie. Dreptatea lui Hristos constă în fapte de dreptate și în lucrări bune pornite din motive curate și drepte. Neprihănirea exterioară, cîtă vreme lipsește împodobirea lăuntrică, nu va fi de nici un folos. „Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții,

și singele lui Isus Hristos, Flul Lui, ne curățește de orice păcat“. 1 Ioan 1,5-7. Dacă „nu avem lumina și iubirea lui Dumnezeu, noi nu sintem copiii Săi. Cu toții avem o influență, și influența aceea întru-rește soarta altora, spre binele lor prezent și viitor, sau spre pierzarea lor veșnică.

Cînd venim în strinsă legătură și părtășie cu Hristos, iubirea și împreuna noastră simțire, cum și faptele noastre de binefacere, vor ajunge mult mai afund și se vor lărgi și întări pe măsura exercitării lor. Iubirea și interesul urmașilor lui Hristos trebuie să fie cuprinzătoare. Cei care trăiesc numai pentru „mie și al meu“, nu vor dobindi Cerul. Acest spirit egoist pe care-l cultivă unii este întocmai prezentat prin peotul și levitul care ocoliră pe cel căzut în nenorocire, trecînd pe partea cealaltă. Ei văzură că avea nevoie de ajutor, dar cu bunăștiință îl evitără.

Fiecare dintre noi ar trebui să ne trezim și să privim jur împrejur spre a ne feri de șanțul egoismului. În tot jurul nostru se găsesc cei care au nevoie de cuvinte de împreună simțire, iubire, duioșie. Asemenea lui Iov, trebuie să fim ochi pentru orb și picioare pentru șchiop, urmărind să le fie ușurate nevoile și să fie ajutați, tocmai în ce au mai mare nevoie.

Să se cultive iubire față de soție, iubire care va găsi exprimarea în cuvinte cît și în fapte. Să se cultive dragostea duioasă. Fiecare cuvînt de bunătate, fiecde cuvînt de apreciere și iubitoare incurajare, va fi reamintit de soție, și se va răsfrînge în fericiri asupra soțului ei. Dacă soțul are o fire lipsită de împreună simțire, este de nevoie ca aceasta să fie adusă în strinsa legătură cu Hristos, pentru ca întepenirea și rezerva cea rece să ajungă a fi învinse și făcute să dispară prin iubirea divină. Nu va însemna slăbiciune sau sacrificarea bărbăției și a demnității, de a da soției dovezi de dragoste duioasă și împreună simțire prin cuvinte și fapte; și aceasta să nu se termine cu cercul familiei, ci să se extindă și la cei din jur.

IUBIRE

ȘI

IMPREUNĂ SIMȚIRE

Redacția

„VOSTOK 5“ ȘI „VOSTOK 6“

„5“ „6“ ! Două numere !... Simple în aparență, dar atât de grăitoare, atât de revelatoare, cu atîta conținut în existența și semnificația lor, atunci cînd sînt legate de fapte ce le exprimă și al căror exponent se fac, la fel ca și 3 C 273, cîteva cifre și o literă, dar care vorbesc de o ultimatoare galaxie descoperită zilele acestea de astronomii sovietici și americani.

Cu mai bine de 2000 de ani în urmă, Pitagora, marele matematician grec, în vestita sa teorie a numerelor, vedea în aceste simboluri numerice o descoperire de fapte și corelații impunătoare, revelatoare.

„5“ și „6“ în adevăr, reluînd teoria pitagoriană, vin să se fixeze în lumea zborurilor cosmice moderne, mai mult decît ca niște numere, ci ca evenimente de mare răsunset, aducînd din lumea astrelor: gînduri, fapte, constatări, care sînt ajute omului, înfăptuirea celor mai îndrăznețe năzuinți ale lui spre tot ce este bine.

Reprezentante ale celor două nave cosmice „Vostok“, care s-au plasat pe orbită la intervale de două zile: prima, „Vostok 5“ la 14 iunie, iar „Vostok 6“ la 16 iunie 1963, ele vor continua a rămîne în istorie ca mari pionieri ai vîtoarelor zboruri cosmice.

Aceste două nave cosmice sînt rezultatul muncii atîtor minți și brațe care le-au înfăptuit și dotat în toată complexitatea mecanismului lor, lansîn-

du-le ca și pe celelalte dinainte în imensitatea spațiului cosmic cu o mare precizie ce face cînstă științei sovietice și oamenilor muncii ce le-au plănuit și lucrat cu migală.

Cei doi cosmonauți ce pilotează aceste nave, anume lt. col. Valeri Feodorovici Bikovski de pe „5“ și Valentina Tereškova de pe „6“, cetățeni ai Uniunii Sovietice au pornit în îndrăz-

nețul lor zbor avînd următoarele obiective:

— continuarea studierii influenței diferiților factori ai zborului cosmic asupra organismului omenesc;

— efectuarea unor vaste cercetări medico-biologice în condițiile unui zbor de lungă durată;

— verificarea pe mai departe și perfecționarea sistemelor de pe nava cosmică pilotată.

Cu ocazia acestor noi zboruri sovietice în cosmos, declarațiile făcute cum și mesajele de felicitări trimise la Moscova de Joao Goulart, președintele Braziliei, de J. Nehru, primul ministru al Indiei, de Elisabeta a II-a, regina Marii Britanii, de Cyrus Eaton, laureat al premiului Lenin „Pentru întărirea păcii între popoare“, cum și de mulțime de alte personalități vin să arate cu prisosință interesul ce l-a vădit aceste două nave cosmice sovietice „Vostok 5“ și „Vostok 6“, ce întrec cu mult în mărimea și perfecționarea lor tot ce știința cosmică mondială atinsese pînă aici.

Ca soli ai gîndurilor de bine pentru înfrățirea și pacea omenirii, Valentina Tereškova și Valeri Bikovski, culeg în drumul lor cosmic, date și impresii, constatări și fapte ce vor fi de un mare folos omenirii în viitorul apropiat. Și ținînd în seamă și Congresul Mondial al femeilor ce va avea loc la Moscova la 24 iunie, prezența primei femei în cosmos este un salut anticipat pe care Valentina Tereškova i-l face din cosmos.

PACE, VEȘNIC TE SLĂVIM

Pace, numele tău astăzi
Mii de oameni îl rostesc;
Dar, o știm, nu toți pe lume
Te iubesc și te doresc.

Căci să spunem adevărul:
Pe pămînt ai și dușmani
Care-ți poartă multă ură
Nu de-acuma, ci de ani.

Negustori sînt toți aceștia,
Negustori de moarte sînt;
Gîndul lor e să te-alunge
De la noi de pe pămînt.

Însă tu, slăvită Pace,
Nu te teme! Mulți la număr,
Noi ai tăi prieteni, pururi,
Sta-vom toți umăr la umăr,

Și din piepturile noastre
Zid vom face-n jurul tău,
Te vom apăra-mpotriva
Celor ce ți-au pus gînd rău.

Stînd în slujba ta cu toții
Te vom apăra-n tot anul:
Unii cu condeiul, alții
Cu-al lor plug sau cu ciocanul.

De ne-ai părăsi tu, Pace,
Iar ne-ar paște nenorocul,
Căci Războiul, monstru groaznic,
S-ar grăbi ca să-ți ia locul.

Însă noi n-o vrem aceasta,
Căci el nu ne e pe plac;
Dimpotrivă: vrem departe
De noi toți să stea în veac.

Doar pe tine, scumpă Pace,
Doar pe tine te dorim.
Printre noi rămîi de-a pururi:
Pace, veșnic te slăvim.

ION BĂTRINA VOIVODENI

Ediție

„OCHIUL - LUMINA TRUPULUI“

„Tu îmi aprinzi lumina mea. Domnul, Dumnezeul meu, îmi luminează întunericul meu“.
Ps. 18, 28.

- V. FLORESCU -

Dacă n-am fi prieteni, nu ți-ași ierta fapta ce ai făcut-o... să treci pe lângă mine, să mă privești și nici să nu mă vezi.

— Nu se poate, glumești! Când zici că s-a întâmplat aceasta?

Și prietenul îi dădu amănunte.

— O, da, mă scuză, știu că am trecut la acea oră pe unde spui, dar nu vedeam nimic, eram orb, gândurile îmi erau prinse cu totul departe de lucrurile ce mă frământau.

Și în adevăr, nu arareori se întâmplă că deși privim un lucru, mintea să nu răspundă potrivit celor ce vede, căci este preocupată de alte lucruri, stăpînită de cine știe ce gânduri.

De multe ori noi nu vedem ceea ce ne stă în fața ochilor, realitatea, ci numai tabloul închipuirilor noastre. Și atunci întrebarea ce se pune fiecăruia dintre noi este: Ce lucru urmărești și ce te preocupă — strălucirea soarelui sau umbrele întunecoase, triumful sau înfrîngerea, înaintarea sau darea înapoi? Cu alte cuvinte ești un pesimist sau un optimist? Căci două persoane care privesc aceeași scenă primesc impresii diferite; totul depinde de starea lăuntrică.

Acest lăuntru alcătuiește partea principală a persoanei noastre, și de acest lăuntru depinde fericirea noastră și bucuria celor din preajma noastră. De aceea o preocupare de căpetenie a noastră trebuie să fie formarea, creșterea și dezvoltarea lui pe cât mai bine cu putință. Căci trebuie să fim conștienți de un fapt, și anume că nu este indiferent cum ne manifestăm în societate, ci trebuie să ne dăm seama că fiecăruia

dintre noi în parte îi revine sarcina de a contribui cu partea ce-i revine lui, în domeniul activității sale, la clădirea, la fericirea celor din jur. Ori, cum fiecare ins dorește a fi fericit, se impune a avea o asemenea dispoziție lăuntrică în stare de a ajunge fericit. Și pentru aceasta, nu trebuie uitat că fericirea este o rezultată a acțiunii din partea noastră de a face pe alții fericiți.

Ocupîndu-se tocmai de acest factor determinant în viață, lăuntru omului, Isus Hristos spunea: „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta“.

Ochiul, mai mult decît orice, alcătuiește poarta importantă prin care lăuntru nostru ia cunoștință de cele din jur, analizîndu-le și aprofundîndu-le, și făcînd în minte impresii ce determină convingeri ce se transformă apoi în acțiuni. Tocmai datorită acestui fapt de importanță capitală, Domnul Isus precizează că ochiul este lumina trupului, adică a vieții, a conduitei, a comportării acestui trup în societate, fiind lumina acțiunilor ființei noastre.

Iar după ce face această precizare, prezentînd adevărul fundamental cu privire la rolul de căpetenie pe care ochiul îl joacă în determinarea felului de viață al omului, Domnul Isus trece la o analiză, ocupîndu-se de cele două situații în care acest ochi s-ar putea găsi,

și anume: sănătos sau rău. De starea ochiului nostru va depinde și starea minții noastre, factorul determinant al acțiunilor trupului nostru, al tuturor elementelor motrice ale lui, arătîndu-se că „dacă ochiul este sănătos, tot trupul va fi plin de lumină; dar dacă ochiul este rău, tot trupul va fi plin de întuneric“.

Există o corelație strînsă între condiția fizică și psihică a ochiului și starea de lumină sau întuneric a ființei cuiva. Sănătatea ochiului este arătată ca determinînd o lumină a vieții omului în totalitatea lui, și pe drept cuvînt lucrurile sînt așa. Sănătatea este rezultatul unei bune funcționări, și în cazul de față a ochiului.

Vederea alcătuiește un mecanism pe cît de delicat, pe atîta de complicat, pornind de la pupilă și pînă la acele firisoare de nervi ce transformă o imagine vizuală într-o gîndire, o exprimare, o acțiune. Cu neputus mai mult decît urechea, ochiul aduce minții o lumină, o claritate, o limpezire a înțelegerii anumitor situații. Și ca urmare cuvintele Domnului Isus sînt o puternică îndemnare, așa cum încheie evanghelistul Luca aceleași gînduri, cînd spune: „Ia seama dar, ca lumina care este în tine să nu fie întuneric“.

Se înțelege deci de aici că starea de lumină sau de întuneric din noi depinde în mod neîndoios de noi, de cum vrem noi să fie, căci evanghelistul ne sfătuiește să fim cu luare aminte ca să nu creem minții, ființei noastre, o stare de întuneric pe care greșit noi s-o numim lumină.

Faptul că cineva are ochi, nu înseamnă numai decît că el

și vede. Depinde dacă acest ochi are în el sănătate, dacă toate elementele complexității existenței lui sînt toate în perfectă ordine, în cea mai sănătoasă ordine, transmițînd exact și la timp lucrurile în forma lor reală, neschilodită.

Eram odată într-un parc. Pe o alee, un bunic îngăduitor și o drăgălașă fetiță discutau aprins :

— Uite colo printre crengi păsărica aceea ; spune-mi cum se cheamă.

— Care păsărică, Gabriela ? eu nu văd nimic.

— Ei, bunicule, uite colo, și fetița trăgînd pe blîndul bunic jos lingă ea îi îndreptă privirea spre un loc într-un copac.

— A, cioara aceea ! zise bunicul muncindu-se să împlinească dorința nepoței lui de a-i spune ce pasăre este.

— Vai, bunicule, cioară, asta cu roșu și alb pe ea ; și care tot bate în coaja copacului ?

— Păi eu văzui ceva negru pe ea, zise bunicul.

— Însă celelalte culori unde le lăsăm, adăugă nepoțica zîmbind și sărutîndu-și bunicul făcut pitic lingă ea.

Ca și bunicul din parc s-ar putea și noi să vedem dintr-un tot numai o parte, ochiul nostru neputînd să discearnă celelalte elemente componente, și să ne grăbim să tragem o concluzie zicînd că este o cioară cînd ea de fapt era o ciocăniitoare, frumos înveșmîntată în culori. De multe ori și nouă ni s-ar putea potrivi cuvintele nepoței : „Însă celelalte culori unde le lăsăm ?“.

De asemenea sînt persoane care nu pot face o bună distincție între culori, în special între roșu și verde, nu pot să le perceapă ; văd una cînd de fapt este altă culoare. Un mic defect pe traseul transiterii imaginii, și la creier ajunge o intuiție, greșită, iar persoana suferind de daltonism susține că o stofă este de o culoare cînd de fapt este o alta.

Dar dacă lucrul acesta este adevărat în ce privește ochiul

din punct de vedere fizic, nu de mai puțină importanță este cînd îl analizăm din punct de vedere psihic.

Ca și în cazul daltonismului, se poate ca cineva să privească viața din jurul său, să vadă cum cei din preajmă se bucură, cîntă și tresaltă, se aruncă plini de avînt spre noi și tot mai mărește cuceriri pînă în strălucitul cosmos, și totuși el să nu înțeleagă nimic ; să se arate nu numai străin de acestea, ba chiar potrivnic lor. Ochiul său vede, dar după ce imaginea trece de pupilă, faptele, lucrurile de care acest ochi a fost impresionat, se schilodesc, căci undeva înlăuntrul ființei umane se întilnește cu diferite deranjamente, răsturnări de lucruri, blocări de drum, care dau impresiunilor ajunse la ele un chip cu totul altul, și ca urmare ordinele de acțiune ce creierul le dă sînt contrare realităților de viață ce de fapt le-a văzut cu ochiul, dar nu a ajuns să le vadă cu mintea, deoarece înlăuntrul său este un negru întuneric.

Și atunci, se impune în mod imperios o acțiune de curățire a traseului luminii ochiului, o însănătoșire a acestui fund și străfund de ochi, o îndepărtare a unor ruine ale unui trecut păgubitor, o alungare a cucuvelelor ce tot se bocesc și cobesc de pe aceste ruine găsindu-și plăcere numai în întuneric.

„Dacă ochiul tău este rău“, spunea evanghelistul, atunci ființa ta, înlăuntrul tău, va fi plin de întuneric și acțiunile vor fi și ele ale întunericului, ale tînguirii și bocirii, țipete înfiorătoare de bufnițe și cucuvele, ce vor avea ca urmare o suflare de gheață în jurul tău, o înnourare înfricoșătoare a vieții celor din preajma ta, alungătoare a oricărei bucurii, a oricărei fericiri și a oricărui ris sănătos al tinereții.

Rău și aducător de întuneric în minte și suflet este ochiul acela care schimbă viața de bucurie din jur într-un plîns

tîngitor, amărînd suflete de copii, stîlcind cugetele celor din preajma lor și împiedicînd o înaintare voioasă.

„Priviți și vedeți, orbilor !“ spune Dumnezeu prin profetul Isaia (42, 18). Cu alte cuvinte : stați, opriți-vă, meditați, și luați aminte, și după aceea veți putea vedea lucrurile așa cum trebuie. Aici este greșeala multora, care nu-și iau timp îndestulător să „privească“ un lucru, și datorită grabei, trag concluzii greșite și dintr-o realitate frumoasă, dintr-o mîndră ciocăniitoare, fac o cioară, din pricină că prind în fugă numai frînturi de lucruri, trăgînd concluzii greșite. „Însă celelalte culori unde le lăsăm?“ vorba fetiței din parc. Toate lucrurile frumoase, tot lucrul de cînt și încîntare, unde rămîn ? Acel negru de pe penele de ciocăniitoare, făcea parte dintr-o măiestrită imbinare de culori ce împodobesc această pasăre, dar bunicul, cu ochiul slăbit de ani, nu le văzuse. Și lucru de luat în seamă este că profetul adresează îndemnarea sa de a privi și vedea, unor oameni pe care îi numește orbi, ca unii care au o așa întunecime și împețire de minte și de inimă încît sînt orbi, căci numai un orb nu poate vedea.

Dar orbirea de care se ocupă profetul Isaia nu este o orbire fizică, ci este una mentală, o încăpăținare de a nu vrea să vadă realitatea lucrurilor, pretinzînd totuși că văd, că au o lumină, dar care de fapt este întuneric.

Vorbirea adresată de Domnul Isus, vine să lămurească tocmai acest punct cînd evanghelistul Ioan raportează : „Unii din Fariseii care erau lingă El, cînd au auzit aceste vorbe, I-au zis : „Doar n-om fi și noi orbi !“ „Dacă ați fi orbi“, le-a răspuns Isus, „N-ați avea păcat ; dar acum ziceți : „Vedem“. Tocmai de aceea, păcatul vostru rămîne“. Ioan 9, 40. 41.

Ceea ce osîndește, nu este o slăbire fizică, a vederii, ca în cazul bunicului, ci aroganța, cutezanța de a zice : „Vedem“,

cînd de fapt „nu știi că ești orb“ (Apoc. 3, 17) lipsit de adevărata lumină care să aducă în suflet strălucire de soare.

„Vedem“, zic mulți a căror inimă este gata să prăvale, să strice, să năruie aceea ce alții au clădit ca viața să fie mai bună, mai frumoasă; gata să sfîșie pe cei care arată un drum de conviețuire luminoasă și fericită.

„Păcatul vostru rămîne“, vina voastră dănuie tocmai în această atitudine de arogantă exprimare: „Vedem!“.

Despre această orbire lăuntrică, despre acest „ochi rău“, Spiritul Profetic spune că „păcatul care aduce cele mai nefericite urmări este un spirit rece, neiertător, care caracterizează fariseismul. Dacă viața cuiva este lipsită de iubire, Isus nu este acolo; lumina prezenței Sale nu este acolo. Nici activitatea deosebit de mare, nici zelul lipsit de spiritul lui Hristos nu pot să umple golul. Poate să fie cineva înzestrat cu o umitoare ascuțime de minte să descopere defectele altora, dar tuturor aceluia care se lasă tirîți de acest spirit, Isus le zice: „Fățarnicule, scoate înții bîrna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău“. Cel care se face vinovat de fapte rele este cel dintîi care bănuiește fapta rea. Osîndind pe altul, el încearcă să ascundă sau să dezvinovățească răul din propria sa inimă. Prin păcat au căpătat oamenii cunoștința răului. Prima pereche de oameni n-a început să se învinuiască reciproc înainte de a fi păcătuțit.

„Cînd oamenii îngăduie acest spirit de învinuire, nu se mulțumesc numai cu trimbițarea a ceea ce își închipuie că este o slăbiciune în fratele lor. Dacă mijloace mai blînde nu reușesc să-i facă a săvirși ceea ce cred că trebuia să se facă, ei vor recurge la constrîngere. Pe cît stă în puterea lor, vor sili pe oameni să se conformeze felului lor de a gîndi despre ce este drept.

„Cînd ochiul este orbit de iubire de sine, atunci nu e decît întuneric“.

Îndemnul pe care Isus îl dă fiecărui credincios este ca să-și scoată din ochi bîrna pe care și-a așezat-o el singur, ideile preconcepute, pentru a putea ca de abia atunci să vadă deslușit dacă cumva este vreun pai în ochii celor din jurul său. Și este firesc ca atîta vreme cît ochiul este bolnav, bîrna neagră a vechilor simțăminte, păreri, apucături, ranchiunuri și gînduri negre stă în ochi, va vedea totul în negru, trist și posomorît. Azvîrle din ochi acest putregai de bîrnă, zice Isus, și privește cît de frumos strălucește soarele; nu mai te agăța de defecte, ce de multe ori mințea te le născoceste, ci prinde-te laolaltă cu toți din preajma ta în strădania de mai bine și de înaintare.

„Ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea“ (Is. 29, 19) atunci cînd viclenia, egoismul, răutatea, fariseismul și strîmbătatea, ce-i sînt ca negură și întuneric, vor înceta

din viața sa. Și cît de interesantă este și argumentația apostolului Petru în arătarea drumului credinței, cînd spune, că, trecînd peste multe trepte dintre cele mai de seamă, ba după ce va trece chiar și de dragostea de frați, creștinul de abia atunci va putea zice că a atins treapta cea înaltă și sublimă a vieții lui de credință cînd va avea iubire de oameni.

Iubirea, așa cum o înțelegea apostolul Petru este un complex de elemente, este o diademă încrustată cu mulțime de perle din cele mai alese, mai presus de toate strălucind iubirea de oameni, vîrf a toate și cuprinzătoare a tot.

Să ne ungem ochii, cu această minunată alifie a iubirii de oameni, ca să ajungem să vedem că sîntem înconjurați de atîtea frumuseți care ne îmbie să ne bucurăm de ele.

Să lăsăm ca întunericul din trecut dinlăuntrul nostru să fie luminat de strălucirea zorilor frumoase și îmbietoare, și să facem din viață o izbîndă.

LUAȚI AMINTE BINE

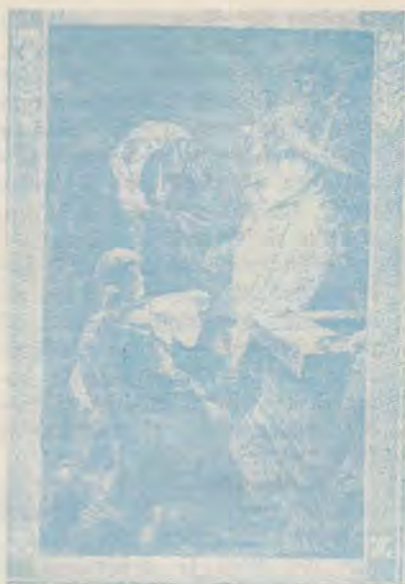
*Plăcută este viața cînd omu-i sănătos,
Cînd totu-i merge bine și cît e de frumos.
Cel care se-ngrijește de sănătatea sa
Va bea cu cumpătare; tot astfel va minca.*

*Căci știe că-i mai lesne să o păstrezi de-o ai,
Decît dacă-i pierdut-o, din nou să ți-o reai.
Mai bine-o barieră la loc primejdios
Decît zeci de-ambulante, pe drum ceva mai jos.*

*Odihna, hrana, apa și aerul curat,
Luați aminte bine, nu sînt de neglijat;
Legume, zarzavaturi și fructe cu prisos:
Acestea toate, iată, fac trupul sănătos.*

*Un templu este trupul și trebuie-ngrijit;
De orice întinare, el trebuie ferit.
Curați fiind la suflet și trup pe-acest pămînt
Vom deveni un templu al Duhului Preasfînt.*

ANDREI THOMAS

LETSEMANII I.

La poalele muntelui Măslinilor se întindea grădina Ghetsemani. Se pare că numele era format din „GATH“ ceea ce însemnează „presă“ și „SHEMEN“, „ulei“; probabil locul unde „măslinile“ produsul muntelui, se pregăteau pentru întrebuințare.

Să lăsăm ca pașii imaginației noastre să ne poarte pe strîmta și cotita cale ce duce de la poarta lui Irod din vechiul Ierusalim, dincolo de Golgota, pînă la liniștitul mormînt din această grădină de la poalele Măslinilor, socotit de învățații de azi și din timpurile veacurilor trecute, că fiind-oarecum mormîntul din care învie Domnul și Mîntuitorul Isus Hristos.

Să pășim în acest mormînt rece, și-l vom găsi — așa cum îl găsiră ucenicii în memorabila dimineață a învierii Domnului lor — GOL. Dacă vom sta liniștiți și dacă și în sufletul nostru se va face tăcere, vom putea auzi cuvintele îngerului: „Nu este aici; a înviat“ (Luca 24,6).

Mormîntul lui Mohamed la Medina în Arabia, nu este un mormînt gol. Mormîntul lui Confucius în China, nu este un mormînt gol. Părți din trupul lui Buda sînt păstrate ermetic închise ca relieve în diferite locuri din Orient. Însă mormîn-

tu lui Hristos este gol! „Nu este aici; a înviat“.

Una dintre cele mai vechi întrebări ce s-a pus vreodată celui credincios, este exprimată de Iov cînd spune:

„Dară de moare omul, reînvia-va oare? (Iov 14,14).

Sfîntul apostol Pavel, doctrinarul unanim recunoscut, al Bisericii Creștine, dă un răspuns atît de lămurit, încît nimeni nu-i poate greși înțelesul: „Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința noastră este zadarnică, voi sînteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sînt pierduți“. 1 Cor. 15,16—19.

tru totul de netăgăduitul fapt că Isus învinse moartea.

„Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit, va fi moartea“, spunea apostolul Pavel în 1 Cor. 15,26. Și numai Domnul Hristos este Cel care poate face acest lucru. El spune: „Eu sînt... Cel viu. Am fost mort... Eu țin cheile morții“. Apoc. 1,18.

Da, o dată cu strigătul Său puternic „S-a sfîrșit“, sună clopotul de condamnare definitivă a lui Satana; iar cînd biruitor pași pe porțile mormîntului, El sfărîmă legăturile morții.

Isaia, evanghelistul Vechiului Testament spune: „Morții tăi vor trăi, moartele tale cor-

„PORȚILE MORMINTULUI“

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat“. Luca 24,5,6.

Cînd Domnul Isus se afla pe pămînt, El vorbi mult și adesea despre locul venirii Lui, despre casa Tatălui Său. El îndemnă pe ucenicii Săi și pe cei credincioși să privească dincolo de porțile mormîntului. Apoi, în una dintre cele mai profunde și mai uimitoare dezvăluiri ale oricărui timp, El își dădu viața — un fapt atît biblic cît și istoric — iar după trei zile învie dintre morți.

Pe acest fapt de netăgăduit, Pavel își construiește argumentul cel mai puternic care avea să alcătuiască pînă la sfîrșitul timpului o nădejde pentru toți cei credincioși care au pierdut pe cineva. Să remarcăm această cugetare clară și dreaptă: „Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat“.

Cu alte cuvinte, dacă nu este înviere, atunci Hristos n-a înviat. Și el continuă: „Dacă n-a înviat Hristos... prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos, sînt pierduți“. Iată deci cum un lucru depinde de celălalt. Nădejdea tuturor creștinilor de înviere din morți, depinde în-

puri se vor scula... și pămîntul va arunca afară pe cei morți“. Is. 26,19.

Observați: „Morții tăi vor trăi“. Aceasta nu înseamnă că „și morții tăi vor trăi“?

Dar cum se vor întîmpla toate acestea? Ce se întîmplă cu omul după ce moare? După crezul religios, sînt diferite păreri cu privire la starea omului în moarte. Unii cred că dacă moare un om „drep“, el merge de îndată în cer; iar dacă moare un om „rău“, el merge numaidecît în focul iadului.

Alții spun că aceasta nu este cu totul adevărat; că atunci cînd moare un om, el se oprește într-un loc numit purgatoriu, ca să se curețe. Mulți stăruie a spune că el se duce într-o lume a spiritelor de unde este în stare să trimită solii celor iubiți ai săi. Alții însă, au părerea că atunci cînd moare un om se termină cu el pentru totdeauna. Și mai sînt cei care cred că atunci cînd moare un om, el doarme liniștit pînă la ziua învierii.

Ne dăm imediat seama că nu toate aceste păreri pot fi co-

recte, pentru faptul că ele se contrazic. Și desigur, cel care stă de această parte a ușii morții, nu poate ști ce este înlăuntrul mormintului și dincolo de el.

Dar cuvîntul Sfințelor Scripturi ne dă informațiuni îndestulătoare și precise care să satisfacă exigențele tuturor credincioșilor în această privință. Ingăduiți-mi să vă prezint textul pe care-l consider cel mai clar din toată Scriptura cu privire la moarte. El se găsește în Ecl. 12, 7: „Atunci țărîna se va întoarce în pămînt, cum a fost, și spiritul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat“.

Avem aici o descriere despre cele ce se întîmplă cuiva cînd moare. „Întrebarea ce se ridică în mod firesc este: „Ce este acest spirit care se întoarce la Dumnezeu?“

În Iacob 2,26 citim că „trupul fără duh este mort“. Spiritul sau duhul este cel care ține trupul viu. Iar Iov (cap. 27,3) spune: „Atîta vreme cît voi avea suflet, și suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele“. Cele trei cuvînte „spirit“, „duh“ și „suflare“ sînt adesea folosite în Scripturi unul pentru celălalt.

„Suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele“. Este clar deci că suflarea pe care omul o primește de la Dumnezeu și care se înapoiază la Dumnezeu atunci cînd el moare, ea este pusă sau dată de Dumnezeu. Dar ajunzînd cu problema aici, se pune întrebarea — Ce a pus Dumnezeu în nările omului?

În Geneza 2 cu 7, citim că Dumnezeu suflă în nările omului suflarea de viață.

Domnul Dumnezeu a făcut pe Adam din țărîna pămîntului. L-am putea descrie noi cînd ieși din mîinile lui Dumnezeu? Iată-L, desăvîrsit în toate privințele. În capul său este un creier gata de a cugeta — însă nu cugetă. În vinele lui se găsește sînge gata să curgă — însă nu curge. În pieptul lui este o inimă aată să bată — însă nu bate. El este gata să trăiască, să iubească, să acționeze — însă nu trăiește, nu iubește, nu acționează încă!

Dar... „I-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu“. Nicăieri în Sf. Scripturi nu ni se spune că Dumnezeu A DAT lui Adam un suflet viu. Ci că Adam „S-A FĂCUT“ un suflet viu, ca urmare a unirii trupului cu principiul de viață.

Deci, cînd cineva moare, potrivit celor spuse în Ecl. 12,7, țărîna se întoarce în pămînt de unde a fost luată, iar duhul de viață, principiul vieții, suflarea de viață sau scînteia de viață, se întoarce la Dumnezeu care a dat-o.

Dacă deci unirea țărîinii pămîntului cu suflarea de viață face din om o personalitate conștientă și face din el un suflet viu, ce se întîmplă cu acest suflet viu la moarte? Oricine poate să-și dea seama că el încetează a mai fi un suflet viu.

Dar, să ilustrăm lucrul acesta:

Să ne imaginăm că avem o grămadă de scînduri, și alături, o altă grămadă, de cuie. Aceasta este tot ce avem — numai o grămadă de scînduri și alta de cuie. Dar luăm aceste scînduri și aceste cuie și le punem laolaltă după un anumit plan. Nu mai avem o grămadă de scînduri și o grămadă de cuie; ACUM AVEM O CUTIE.

De unde vine cutia? „O“, veți zice, „ea veni din unirea în mod inteligent și după un plan bine alcătuit, a grămezii de scînduri și a grămezii de cuie“. Și aveți dreptate.

Dar să ne închipuim că nu mai avem nevoie de o cutie așa că scoatem cuiele și le punem într-un loc, iar scîndurile le așezăm în alt loc. Unde s-a dus cutia? Veți zice: „Nu s-a dus nicăieri, ea a încetat pur și simplu a mai fi cutie, desfăcîndu-se în părțile ei componente“. Da, din nou aveți dreptate.

Tot astfel, Adam fu creat din țărîna pămîntului și suflarea de viață. Ca urmare a unirii acestor două elemente, Adam deveni un suflet care trăiește, iubește și acționează. Cînd el muri, elementele se despărțiră. Țărîna s-a întors în țărîna, iar

scînteia de viață, s-a întors la Cel ce a dat-o. Cel ce trăise, iubise și acționase nu se duce nicăieri. El doar a încetat a mai fi o entitate conștientă, pînă în clipa cînd trupul și scînteia sau suflarea de viață vor fi iarăși unite. Lucrul acesta este biblic, simplu și lămurit.

Ce însemnează aceasta? Însemnează că atunci cînd cel cu adevărat credincios moare, el poate ști că — după credința ce o are — în dimineata învierii nu numai că-i va fi redată viața, dar el privește și spre veșnicia în care pășește.

Tot apostolul Pavel spune în privința aceasta: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați,.... Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.“

Cînd trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris: „Moartea a fost înghită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ I Cor. 15.51—54.

Gîndul acesta, este un gînd minunat pentru cei ce cred. Învierea a alcătuit unul din stîlpii credinței creștine timp de veacuri. Ea stă în toată Scriptura ca o puternică nădejde a celui mîntuit. Dar de ce am avea nevoie de înviere dacă la moarte am și intrat în rai? Cum putem înțelege noi, frumoasele cuvînte ale Crezului Creștin: „Aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie...“ dacă după moarte toți „sînt duși în sinul lui Abraam sau rai? Nu este aici un non sens? Dacă după moarte răsplata se dă imediat (în rai sau iad, în purgatoriu sau lumea spiritelor) ce rost mai are multe din punctele de doctrină ale Bisericii Creștine? Nu se observă că aici este ceva nepotrivit? Mă tem că această inconsistentă ce se furisă în biserică creștină cu secole în urmă, a determinat slăbirea încrederii în chemarea ei.

Nu, potrivit Sf. Scripturi, moartea nu însemnează merge-rea la cer. Ea nu însemnează nici mergerea în focul iadului. Moartea nu însemnează nici mergerea în purgatoriu sau în lumea spiritelor. Moartea, în mod simplu însemnează înceta-rea vieții, un somn, pînă la ziua învierii.

Domnul Isus a numit moar-tea un somn. Cînd Lazăr mu-rise, El spuse simplu: „Lazăr, prietenul nostru doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn“. Ioan 11,11.

Există ceva mai minunat ca somnul fără vise, pașnic, din timpul nopții? Toată truda, grija, frământarea..., UITATE — nici durere, nici lacrimi care să ude ochii, nici simțul scurgerii vremii.

Dumnezeul vieții, poate va și vorbi în acea dimineată a în-vierii. Și morții tăi de aseme-nea vor auzi. Gîndiți-vă ce va însemna lucrul acesta pentru schilod, pentru orb, pentru surd, pentru cei apăsați de boală, pentru mințile îngrozite de spaimă. Domnul spune prin gura prorocului Isaia: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci schiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cînta de bucurie“ (Is. 35,16).

Cum este cu puțință ca după mulți ani de la îngropare, un trup să iasă viu din patul lui de pulbere?

Cu mulți ani în urmă, în că-lătoriile sale din Răsăritul A-propriat un explorator găsi o mumiă a cărei inscripție dove-dea că ar fi veche de aproxima-tiv două mii de ani. După ce o desfăcu cu grijă, el găsi înmor-mîntat în mîna acestui om mu-mișiat un bulb al unei plante.

Curios fiind să știe cît timp poate dura viața vegetală, așa pecetluită cum a fost aceasta, scoase bulbul cu grijă și-l sădi într-un teren prielnic și înso-rit. Spre surprinderea sa, după puțin timp bulbul se dezvoltă și apărură o minunată floare, o orchidee de toată frumusețea.

Transpunînd întimplarea a-aceasta într-un minunat poem, poetul încheie cu aceste gin-duri:

„De-aceea eu mă culc în pace
Cînd valesa cea de lacrimi părăsi-voi;
Cu ochii mei vedea-voi eu pe

Domnul
Chiar dacă două mii de ani
dormi-voi“.

Nu știu dacă ne dăm seama de credința de care dădu do-vadă muribundul tilhar ca să înalțe acea rugăciune. Căci dacă vreodată păru că Cel care se numea Fiul lui Dumnezeu nu avea nici un viitor, atunci, momentul acela era cînd El era în agonia de pe cruce. Și nu știu dacă putem înțelege cre-dința de care dădu dovadă Fiul lui Dumnezeu ca să răspundă în felul în care El răspunse.

Să urmărim însemnătatea cuvîntului ASTĂZI. Astăzi, cînd chiar ucenicii Mei M-au părăsit. Astăzi, cînd chiar cei ai Mei M-au răstignit. Astăzi, cînd pare că niciodată nu voi mai merge în locul de unde am ve-nit. Astăzi, cînd se pare că n-ași putea mîntui pe nimeni, astăzi îți spun: Tu vei fi cu Mine în rai.

Să nu îngăduim vreodată ca o virgulă pusă rău de oameni — poate sinceri, să ne nedumi-rească. Tilharul, fără îndoială că nu muri în ziua aceea. El nici nu spera să moară în ziua aceea. De asemenea, el nu spera nici ca Isus să moară în acea zi. El știa că moartea prin răstignire era un proces lung, încet, deseori luînd mai multe zile. Vă reamintiți uimirea lui Pilat, tîrziu, după amiază, cînd află că Isus și murise.

Iar pentru Fiul lui Dumne-zeu moartea avea să fie aseme-nea morții oricărui muritor — un somn liniștit, odihnitor. El avea să învieze și a înviat, a treia zi, nu după ce acest timp îl petrecu în rai, ci în mormînt. El urma să spună Mariei cînd i se făcu cunoscut în dimineața aceea de duminică: „Nu Mă ținea, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu“. Ioan 20,17.

Nu, muribundul tilhar privi mult dincolo de acea oră întu-necoasă cînd zise: „Doamne, adu-Ți amînte de mine, cînd vei veni în Împărăția Ta“. El privi prin coridorul cel lung al timpului, la timpul Împărăției veșnice. Și Domnul Isus, încu-rajat de credința lui, răspunse:

„Adevărat zic ție astăzi, vei fi împreună cu Mine în rai“.

Ziua aceea păru tuturor, a-fară de unul singur, ca fiind o zi în care El era învins cu totul. Unul însă... înțelese. Și acesta nu era altul decît unul dintre cei doi... TILHARI, condamnați la moarte pe cruce împreună cu El.

Analele istoriei cunosc un episod interesant, petrecut în una dintre cele mai însemnate bătălii ale veacurilor trecute. Este vorba de bătălia de la WATERLOO, unde la 18 iunie 1815, Napoleon a fost definitiv învins de aliați, sub comanda lui A. Wellington.

Se spune de cronicari, că bă-trînul paraclisier al catedralei din Winchester niciodată nu obosea să povestească întimpla-rea din ziua aceea cînd veștile bătăliei ajunseră în Anglia. Ele au fost aduse pînă la coasta de sud folosindu-se corăbii, iar pe pămînt au fost transmise de se-mafor la turnul catedralei din Winchester și de acolo la Londra.

Populația aștepta nerăbdă-toare în vreme ce semaforul silabisea cuvintele: „W-E-L-L-I-N-G-T-O-N Î-N-V-I-N-S“

Dar iată că o ceață deasă se așternu deasupra portului, în momentul cînd această solie ne-completă fu purtată în capitală. Un zăbranic întristător și des-curajator se așternu peste țară. Străzile au fost baricadate. Fe-mei și vîrstnici se pregăteau să-și apere țara pe străzi și pe cîmp, dacă ar fi fost nevoie. Dar în cele din urmă ceața se risipi și semnatele semaforului se văzură din nou: „W-E-L-L-I-N-G-T-O-N Î-N-V-I-N-S-E D-UȘ-M-A-N-U-L“.

Vă imaginați delirul bucuriei dezlănțuite ce se răspîndea a-semenea unui foc în fineață, fă-cînd pe toți nespuse de bucurioși, atunci cînd au pus în contrast primele vești atît de greșit în-țelese.

Mai este oare nevoie să fac o asemănare? Această expe-riență, nu ilustrează ea oare în-țelesul ce-l prinseră ucenicii la răstignirea Domnului Isus, în timp ce toate forțele răutății

priveau scena cu o bucurie infernală ?

Soarele își opri lumina de deasupra scenzi. Intunericul acoperi pământul. Răsunetele asurzitoare ale tunetului reduceră slaba credință la două cuvinte : „I-S-U-S I-N-V-I-N-S“.

Cînd puseră trupul Lui moale și fără viață în mormîntul împrumutat, descurajarea le spori mai mult. Ascultați-i cum cugetau : „Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va mîntui

pe Israel“. Ei gîndeau că făcuseră o greșală. Negreșit, e năîndoiș că nu Isus trebuia să fie mult așteptatul Mintuitor . . . Doar un muribund tilhar înțelese.

Dar cînd se revărsă lumina asupra acelei dimineți a invierii, solia care ar fi trebuit să fie înțeleasă de cei mai intimi urmași ai Săi începu să se limpezească. Și de atunci, cei credincioși au putut să citească solia cea glorioasă și dătătoare de

viață : „I-S-U-S I-N-V-I-N-S-E M-O-A-R-T-E-A“.

Ce gînd sublim și înălțător. Limba nu poate rosti, pana nu poate descrie — nădejdea pe care gîndul acesta îl aduce în inima celui ce crede. Ea, prin razele ce pornesc din cununa glorioasă a slavei din dimineața invierii pare a spune celor ce o privesc : „Prinde curaj. În dimineața invierii, și morții tăi vor trăi“.

EXEGET

— NECROLOG —

În ziua de 11 aprilie 1963, a încetat din viață fr. Ionel Mihordea, fost pastor al Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din R.P.R.

Născut la 11 august 1911, în comuna Corbasca, raionul Adjud, reg. Bacău, a cunoscut de mic necazurile vieții cu care a luptat mult în copilăria și tinerețea lui.

A fost atras de slova cărților și a vrut să studieze, dar cu greu a putut termina cursurile liceului, zbatîndu-se așa cum s-au zbatut toți cei săraci în anii de dinainte de 23 august 1944. Numai după această memorabilă dată a putut să-și împlinească studiile sale.

În cadrul Cultului a activat ca pastor, profesor la Seminarul Teologic, consilier și președinte al Conferinței Moldova.

Acasă, cuvîntul de mîngiere a fost rostit de fr. Chiorescu C-tin, pastorul comunității Bacău ; la cimitir, fr. Ioan Tachici, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S. a rostit cuvinte de mîngiere și încredere în făgăduința invierii.

În adevăr, puternice sînt pentru cei ce cred cuvintele Scripturii : „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!“ „Da“, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează“.

Născut în comuna Robănești la 15 aprilie 1888, Florea Miulescu a cunoscut de mic truda și greul ca ucenic și apoi ca lucrător teracotar. Prin sirguință și muncă cînsită, în atelierul său, mulți din cei care au lucrat sub mina lui sigură de cunoscător al meseriei lui Palissy, au putut în anii următori să-și câștige cu cinste un nume. Firea lui blajină, sufletul lui sincer și deschis, mina sa gata de a ajuta oricînd pe cel în nevoie, sfatul lui înțelept, alcătuiesc pentru

noi cei care l-am cunoscut îndeaproape, o pildă demnă de imitat.

Bisericile Labirint și Popa Tatu, în care a fost membru încă din 1915, și ani în șir prim-prezbiter, cum și toți ceilalți care l-au cunoscut, îi vor purta o caldă și plăcută amintire, în dorința întîlnirii pe plaiurile cerești.

Linistit așa cum i-a fost și viața, a murit Dumitru Irod, pastor pensionar al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din R.P.R.

Născut la 13 noiembrie 1898, în comuna Odobești, raionul Focșani, a crescut în mijlocul familiei sale asemenea tuturor și și-a croit apoi cu greu drum spre năzuințele sufletului său.

Anul 1927, după ce termină cursurile Seminarului Teologic A.Z.S., îl găsește în mijlocul pastorilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, al cărui serv credincios a rămas pînă în ultima clipă.

Fie în cadrul Conferinței Moldova, din cuprinsul Uniunii noastre, fie în cadrul Conferinței Oltenia-Banat, sau Muntenia, a rămas tot timpul credincios hotărîrii sale inițiale.

Căminul... iubirea cea puternică pentru cămin, soție... copii... iubire ce s-a răsfrînt în valuri și asupra activității sale cetățenești, a fost una din notele dominante ale vieții și activității sale.

Cuvîntul mîngierii a fost rostit acasă de St. Albulescu, pastor consilier, iar la cimitir de fr. Crișan, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. Încrederea și nădejdea au luat locul durerii în inima celor zdrobiți, știind că „scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El“.

Cu speranța revederii la ziua invierii celor drepti, ne-am despărțit de cel ce a fost fratele și conlucrătorul nostru, Dumitru Irod.

Redacția

STAȚI

*Stați! răsună drastic glas — ați auzit?
Stați! Opriti prăpădul cel nemărginit!
Nu stricați pământul! Stați! Vă socotiți!
Omul de pe dînsul, nu-l nenorociți!*

*Țineți uraganul unui nou război;
El ar fi oroarea zilei de apoi!
Hiroșima însăși strigă desperat:
Nu dați iarăși drumul vîntului turbat!*

*Stați! imploră pruncul cel nevinovat;
Stați! chiar tineretul spune-ngrijorat;
Cerule și pământul strigă drastic: Stați!
Frați voi sînteți doară! Stați, odată! Stați!*

D. FLOREA

Curierul
ADVENTIST

REDACȚIA ȘI ADȚIA
BUCUREȘTI, STR. MITROP. GHEN PETRESCU 116